Registered No. M 520.

20 MAR 1917

சக்ரவர்த்தினி.

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி".

VOL 12. December 1916 & January 1917 NO 5.6.
தொகுதி 12. டிசம்பர் 1916-ஜனவரிமீ 1917. பகுதி 5.6.

பொருளடக்கம்; பக்கம்.

1. சீரைத்தேடி ஏரைத் தேடு 119
2. அரிசியின் குணாகுணங்கள் 125
3. பப்பையாப் பழம் 127
4. காமிய பூஜை 128
5. நீதிசாரம் 129
6. பக்தியோகம் 132
7. நித்திய சுமங்கலி 133
8. தந்தையற்ற இரு சகோதரர்கள் 147
9. சுகாதாரம் 151
10. சுதேச வைத்தியம் 153
11. தத்துவ போதினி 157
12. மாமிச போஜன விலக்கு 158

கோ. வடிவேலுசெட்டியார், பத்திராசிரியர்-பத்திராதிபர்
கோமளேசுவரன் பேட்டை, சென்னை.

Sacchidhanandha Press, Komaleeswaranpet, Madras.

10-2-1
44

லோகோபகாரி.

இது சோமவாரந்தோறும் சென்னை கோமளேசுவரன் பேட்டையில் பிரசுரமாகும் தமிழ்ப் பத்திரிகை; 22 வருடகாலமாகச் செவ்வனே நடைபெற்றுவருகின்றதென்பது பிரசித்தமாம். இந்த ஏனைய பத்திரிகைகளைப் போலல்லாது மக்களாய்ப் பிறந்தோர் பெறவேண்டிய பெரும் பேற்றை யடைதற்குரிய சாதனங்களை யாவரும் சுலபமாக அறியுமாறு போதித்து வருவதாம். இதுவேயுமன்றி இதில் கைத்தொழில், கல்வி, சுதேசிய, விதேசிய முதலிய அநேக விஷயங்கள், சிறுவர் சிறுமியரியாவருக்கும் பயன்படுமாறு செவ்விய நடையி லெழுதப்பட்டு வருகின்றன. தினசரிப் பத்திரிகை வாங்குவோரும் இப்பத்திரிகையின் ஒரு பிரதியை வாங்கிப் படிப்பார்களாயின், இதனை மறந்துங் கைவிடமாட்டார்களென்பதும், இஃது ஒவ்வொரு வீட்டிலுமிருத்தற்குரியதா மென்பதும் நன்கு விளங்கும். சாம்பிள் காப்பி ஒன்று இனாமாக அனுப்பப்படும்.

சந்தா விவரம்.

இந்தியா, சிலோன், பர்மாவிற்கு.

ஆறு மாதத்திற்கு	ரூபாய் 1-14	ஒரு வருடத்திற்கு	ரூபாய் 3 - 8

(நேட்டால்-சிங்கப்பூர்-பினாங்கு).

ஒரு வருடத்திற்கு	ரூபாய் 5 - 8	ஆறு மாதத்திற்கு	ரூபாய் 3 - 0

இதுகாறும் வெளிவராத யூகிமுனிவர் வாதவைத்திய நூல்கள்.

வாதாங்க தீக்ஷைவிதி—300, வாதவைத்திய விளக்கம்-200 மதிவெண்பா—100 - விலை ரூபாய் 1.

தேரையர் கரிசலை-யூகிமுனிகரிசலை-கல்கண்டு சூத்திரம் அணா 12

சக்கரவர்த்தினி.

“சக்கரவர்த்தினி” என்னும் பெயர்பூண்ட மாதப்பத்திரிகை சென்ற பதினொரு வருடங்களாகத் தமிழுலகெங்கும் பரவிவருகின்றதென்பது பிரசித்தமாம். இஃது எமது வாயிலாக 1912-ம் வருஷம் பிப்ரவரிமாத முதற்கொண்டு லோகோபகாரி ஆபீஸில் நடைபெற்றுவருகின்றது. இதில் கல்வி யறிவு ஒழுக்கங்களபிவிர்த்தியாவதற்குரிய விஷயங்களும், மாதராடவர் தருமங்களும், மனோலய சாதனங்களும், பிறவும் பிரசுரஞ் செய்யப்பட்டு வருகின்றமையின், இது யாவரும் அத்தியாவசியமாக வாசித்தற்குரியதாம்.

சந்தாவிகிதம்.

இந்தியா-சிலோன்-பர்மாவிற்கு		பிறதேசங்கட்கு-வருடம்	2—8—0
வருடத்திற்கு	ரூபாய் 2-0—0	ஷை 6-மாதத்திற்கு	1—8—0
ஷை 6-மாதத்திற்கு	ரூபாய் 1-4—0	தனிப்பிரதி	3—0—0

சக்ரவர்த்தினி.

“கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாராநெறி”.

VOL-12 } December 1916 & January 1917. { No-5-6.
தொகுதி-12 } டிசம்பர்மீ 1916 - ஜனவரிமீ 1917. { பகு-5-6.

சீரைத்தேடி னேரைத் தேடு.

நாம் இகலோக சுகம், பரலோக சுகம், மோட்ச மென்பன வற்றை யடைதற்கு முறையே உழவு, வாணிகம், உத்தியோக மென்பனவும், தேவதாபூசை, ஆலய சேவை முதலியனவும், பெரி யோரை யடுத்து ஞான சாஸ்திர ஆராய்ச்சி செய்தல், அவர் கூறியவாறு நிற்றல் முதலியனவும் சாதனங்களாயிருப்பனவாம். இகலோகத்தில் க்ஷேமமாக வாழுதலறியாதவர்க்கு ஒரு நன்மையு முண்டாவதின்றாகலின், நம்மனோர்க்கு இகலோக வாழ்க்கைக் குரிய சாதனங்களுள் தலைமையாயிருப்பதை மேற்கொண்டொழு குதல் அத்தியாவசியகமாம். இகலோக வாழ்க்கை செவ்வை யாக நடைபெறுதற்குச் சாதனமாயுள்ள உழவு, வாணிகம், உத்தி யோக மென்பனவற்றுள், உழவே தலைமையாயதாம். உழவென் பது நடைபெறா தொழியுமாயின், வாணிகஞ் செய்வாரையும், உத்தியோகஞ் செய்வாரையுங் காண்டல் மிகவரிதாம்.

“மானங் குலங்கல்வி வண்மை யறிவுடைமை, தானந் தவ முயர்ச்சி தாளாண்மை—தேனின், கசிவந்த சொல்லியர்மேற் கா முறுதல் பத்தும், பசிவந் திடப்பறந்து போம்” என்று நல்வழி கூறுவது நன்குணரப்படுமாயின், பசிப்பிணியுடையாரிடத்து மான மும், குடிப்பிறப்பும், வித்தையும், ஈகையும், பகுத்தறியும், தான மும், தவமும், மேன்மையும், முயற்சியும், இத்தின்பப் பிரிய மும் என்னும் பத்தும் சூரியனைக்கண்ட இருள்போலத் தொலைந்து

போலனவா மென்பது நன்கு விளங்குமன்றோ? இப்பசிப்பிணி யுணவினாலன்றி மற்றெதனாலும் ஒழிவதின்மையின், உணவு ஒவ்வொரு பிராணிக்கும் மிக அத்தியாவசியமாக வேண்டுவதாம்? ஒருவன் குபேரன் பண்டாரத்தில் வசிப்பானாயினும், அவனுணவில்லாது வாழ்வதமையுமோ? உணவைப் பெறுதற்கு மிகச் சிறந்த சாதனமாயிருப்பது உழவேயாகலின், அத்தொழிலை நம்மனோர் பொன்னேபோற் போற்றி வருதல் வேண்டும்; வந்தாற்றான், இஹலோகவாழ்க்கையை யினிதாக நடத்துதல் கூடும்.

வாணிகமும், உத்தியோகமும், மற்றவைகளும் உழவில்லாவிடத்து நிலைபெறுவனவாமோ? வாணிகம் உத்தியோக முதலியன நிலைபெறுதற் கேதுவாயுள்ள உழவுத் தொழிலை ஒவ்வொருவரும் நன்கு கவனித்து, அதனைச் செய்தோ, செய்வித்தோ வருதல் வேண்டுமென்பதை நம்மனோர்க்கு நன்குணர்த்தவே நமது ஞானத்தாயாகிய ஔவைப்பிராட்டியார் "சீரைத்தேடி னேரைத் தேடு—(நீ) மேன்மையைத் தேடுவாயாயின், (முன்னர்) ஏர்த்தொழிலைத் தேடக்கடவாய்" என்றருளிச் செய்தனர். ஏர்த்தொழில் உழுது பயிரிடுந் தொழிலாம். உழுது பயிரிட்டு வருவார் வாணிகஞ் செய்வார்க்கும்; உத்தியோகஞ் செய்வார்க்கும் உணவு தருபவராயிருக்கின்றனர். அவரத்தொழிலை விட்டொழிவாராயின், வாணிகஞ் செய்வார் கதியும், உத்தியோகஞ் செய்வார் கதியும் அதோகதியேயாம். வாணிகஞ்செய்வார்க்கும் உத்தியோகஞ் செய்வார்க்கும் உழுதுண்டு வாழ்வார்க்குள்ள சுதந்தரமிருப்பதில்லையாம். உழுதுண்டு வாழ்பவர் சுதந்தரமான வாழ்க்கையுடையவராயிருத்தல் பற்றியன்றோ தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் "உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார்மற் றெல்லாந், தொழுதுண்டு பின்செல் பவர்—யாவரொருவனும் வகை உழுதலைச் செய்து, அதனாற்றுழுதுண்டு வாழ்கின்றாரே தமக்குரியராய் வாழ்கின்றவர்; மற்றையரெல்லாம் பிறரைத் தொழுது, அதனாற்றுமுண்டு அவரைப் பின்பற்றிச் செல்கின்றவர்" என்றருளிச் செய்தனர். ஔவைப் பிராட்டியார் கொன்றை வேந்தனில் மற்றோரிடத்து, "தொழுதூண் சுவையி னுழுதூ ணினிது" என்றருளியிருத்தலுமிங் குணர்தற்பாலதாம். ஔவைப்பிராட்டியார் "பருவத்தே பயிர்செய்," "நெற்பயிர் விளை," "பூமி திருத்தியுண்" "மேழிச் செல்வங் கோழைபடாது" என்று ஆத்திசூடியிலும் கொன்றை

வேந்தனினும் கூறியிருத்தலையும், நல்வழியில் "ஆற்றங் கரையின் மரமு மரசறிய, வீற்றிருந்த வாழ்வும் விழுமன்றே-ஏற்றம், உழுதுண்டு வாழ்வதற் கொப்பில்லை கண்டீர், பழுதுண்டு மற்றோர்பணிக்கு" என்று கூறியிருத்தலையும் நாம் பலகால் சிந்தித்துணர்வோமாயின், இகலோகவாழ்க்கைக்கு மிக முக்கிய சாதனமாயிருப்பது உழவுத் தொழிலாமென்பது நமக்கு மிகு நன்றாக விளங்குவதாம்; ஆகவே, நம்மனோர் சிறிதளவாகவேனும் ஏர்கொண்டுழுது பயிரிடுதற்குரிய நிலத்தைத் தமக்கென்று தேடி, அதில் பயிரிட்டு வர முயலுதல் வேண்டும். ஏர்கொண்டுழுது பயிரிடுந் தொழிலைச் செவ்வையாகச் செய்தோ செய்வித்தோ வருகின்றவர் பெரும்பான்மையும் வறுமைப் பிணியால் வருந்துவதில்லையாம்; வாணிகம் உத்தியோகம் செய்பவரோ பெரும்பான்மையும் வறுமைப் பிணியால் வருந்தா திருப்பதில்லையாம்.

வாணிகஞ் செய்பவரும், உத்தியோகஞ் செய்பவரும், சுவர்க்கத்தையடைதற் பொருட்டு வேள்வி முதலியவற்றைச் செய்பவரும், மோட்சத்தை யடைதற்பொருட்டு, ஞானசாஸ்திர விசாரமுதலியவற்றைச் செய்பவரும் உழுது பயிர்செய்வாரது உதவியையெதிர்பார்த்திருத்தலையும், உழுதுபயிர் செய்வாரில்லாவிடத்து அவரை யொழிந்தவர் பசிப்பிணியால் வருந்திப் பரிதபிக்க வேண்டியவரா யிருத்தலையும், உழுது பயிர் செய்வார் பிறரைத் தொழுங் கடப்பாடில்லாதவரா யிருத்தலையும், அரசனது செல்வம் உழுது பயிர்செய்வாரது நன்முயற்சியால் விருத்தியாவதா யிருத்தலையும், அவர் வறியார்க்கில்லை யென்னாமல், அவர் விரும்பியதொன்றைத் தவறாது கொடுத்தற்குத் தகுதியுடையவரா யிருத்தலையும், நாம் நன்கு சிந்தித்து நோக்குவோமாயின், தமக்குச் சீரைத் தேட விரும்புகின்றவர் அத்தியாவசியமாக ஏரைத்தேடல் வேண்டுமென்பது நமக்குத் தெளிவாக விளங்குவதாம். உழுத நிலத்தின் புழுதி பொருபலம் காற்பலமாக அதனைக் காயவிட்டு, எருவிடல், களைபிடுங்கல், காலமறிந்து நீர்பாய்ச்சல், மாடுமுதலியன மேயாவாறு காத்தல் என்பவற்றை மேற்கொண்டு பயிர்செய்பவன் விதிவசத்தாலன்றி, மற்றெவ்வசத்தாலும் வறுமை யடைவதில்லையாம். நாம் எத்தொழிலைச் செய்வதாக விரும்பினும் உழவுத் தொழிலை யொரு சிறிதாக மேற்கொண்டொழுகல் வேண்டும். உழுது பயிரிடுந்தொழில் நம்வசமாக விருக்குமாயின், உணவின்

பொருட்டுப் பிறரை யெதிர்பார்ப்பது ஒருவகையாலுமில்லையாம். நமக்கு மிக முக்கியமாக வேண்டுவதாயிருப்பது உணவேயாம்; அதுபற்றியே தொழிலை யுண்டாவதாக விருத்தலின், நாம் அதை செய்தற்குரிய நிலத்தை அத்தியாவசியமாகத் தேடி, அதில் சேமமாகப் பயிரிட்டோ, இடுவித்தோ வருதல் வேண்டும்; வருவோமாமாயின், உணவின் பொருட்டு வருத்த முறுவதில்லாது வாணிகத்தைச் செய்வதற்கும், பிறரை நம்மிடத்து உத்தியோகமாக வைத்துக் கொள்ளுவதற்கு முரிமை யுடையவராய், மேன்மையுடையவராக வாழ்வோம். பயிர்த்தொழில் நன்றாக நடைபெறும் நாட்டில், கைத்தொழிலும் வியாபாரமும் செவ்வையாக நடைபெறுவனவா மென்பதை நாம் நன்றாக ஞாபகத்தில் வைத்து, பயிர்த்தொழிலை விருத்திசெய்து வருவோமாயின், நமக்கு வறுமைப்பிணி வருவது பெரும்பான்மையு மில்லையாம். உணவின்மைக்கு மேம்பட்ட வறுமைப்பிணி பிறிதொன் றில்லையாம்; உணவு கிடைத்தற்குரிய பயிர்த்தொழிலை விருத்தி செய்து வருவோமாயின், நாம் வறுமைப்பிணிக்கிலக்காதல் கூடுமோ? கூடாதென்பது ஒரு தலையாம்.

எறும்பு தனக்கு வேண்டிய இரையையும், தூக்கணம்புள் முதலிய பறவைக்கள் தாம் வசித்தற்குரிய கூட்டையும் தேடுவது போல நாமுண் ணுதற்குரிய உணவையும், வசிப்பதற்குரிய வீட்டையும் அத்தியாவசியமாகத் தேடுதல் வேண்டும். உணவு கிடைத்தற்குரிய பயிர்த்தொழிலைத் தவறாது செய்ய முயலுவோமாயின், வீடுமுதலியவற்றை யெல்லாம் மிகு எளிதாகப்பெறுதற்குரியவராவோம். புறப்பொருள் வெண்பாமாலை "வயலுள், உழுவாருலகுக் குயிர்" என்று கூறுவதை நன்குணர்ந்து, ஏனைத் தேடுபவர் சிலைப் பெறுமவராவென்பது நிச்சயமாம்.

"வார்சான்ற கூந்தல் வரம்புயர வைகலும், நீர்சான் றுயரவே நெல்லுயரும்-சீர்சான்ற, தாவாக் குடியுயரத் தாங்கருஞ்சீர்க் கோவுயரும், ஓவா துரைக்கு மலது" என்று சிறப்புச் சூலக் கூறுவதும், "நெற்பயிர் செய்வோர்க் கில்லை தாழ்வுகள்" என்று நீதிசாரங் கூறுவதும், இங்கு நன்குணர்தற்பாலனவாம்.

ஆசார மஞ்சரி.

(முன் தொடர்ச்சி.)

நான்மறையாளர் அணிவு இஃதெனக்கூறல்.

(61) அறிவுடையோர் நற்குடிப் பிறப்பினால் மேன்மையடைந்து வரும் பிராமணர்களை மேன்மையுடைய தமது குரவரை வணக்குவது போல வணங்கி வருதல் வேண்டும்; இவ்வாறு வருதல் வேண்டுமென்பது நூல்களைக் கிரமமாக அறிந்தவரது நிச்சயமாம். குரவர்-ஆசிரியர்.

குரவரிடத்துச் செய்தற்குரிய முக்கிய ஆசாரங்களிவை யெனல்.

(62) மக்கள் தமது குரவரது காலில் விழுந்து வணங்கல் வேண்டும்; அவர் நல்லது எழுந்திரு வென்று கூறிய சமயத்தில் எழுந்து நிற்றல்வேண்டும்; அவரைக் கண்டவிடத்து எழுந்திருத்தல்வேண்டும். இவை குரவரிடத்துச் செய்தற்குரிய ஆசாரமாமென்று நல்லோர் கூறுவர். குரவரிடத்துச் செய்யவேண்டிய ஆசாரங்களுள் இம்மூன்றுமே சாரமாக விருப்பனவாம்.

திறப்பட வறிந்தார் கண்ட நெறி யிவையெனல்,

(63) மக்கள் அருந்தவரைப் பாதுகாத்தல் வேண்டும்; பழிபாவங்களுக்குக் காரணமாகிய செயல்களைச் செய்ய நாணமடைதல் வேண்டும்; தாம் கற்ற வித்தைகளைக் குரவர் முன் மறந்தாயினும் சொல்லாதிருத்தல் வேண்டும். இம்மூன்றும் திறப்பட அறிந்தவர் கண்ட நெறியாம். நாணமடைதல்-அஞ்சுதல்.

இன்னாரின்னார்க்கு வழிவிட்டு விலகிச்செல்லுதல் வேண்டுமெனல்.

(64) பார்ப்பாரும், தவசிகளும், (தலையிலோ முதுகிலோ) சுமையுடையாரும், பிணியுடையாரும், மூத்தாரும், பிள்ளைகளும், பசுவும், பெண்களுமென்னும் இவ்வெண்மர்க்கும் மிகவும் வழிவிட்டுப்போதல் வேண்டும்; அவ்வாறு வழிவிட்டுப் போகின்றவர் ஒவ்வொரு பிறப்பினிடத்தும் பிறர் மதிக்கவனாக மேன்மையாக வாழ்வர். பிணி-நோய்; மூத்தார்-கிழவர்.

இன்னாரினின்னார் தமியராயிருக்கும்போது அவருடன் வசித்தல் கூடாதெனல்.

(65) சான்றோர் தமது அன்னையுடனாவது புத்திரியுடனாவது சகோதரியுடனாவது அவருடன் தாம் தமியராக வசியார்; (ஏனெனின்) ஐம்புலனும் தடுத்தற்கரியனவாக விருத்தலா லென்க.

சான்றோர்-நற்குணங்களால் நிறைந்தவர். ஐம்புலன்-மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவியென்னு மிந்திரியங்கள்.

இந்திரியங்களைத் தடுத்தலரிதாகலின், தமது தாய், மகள், சகோதரி யென்பவருள் எவருடனாவது ஆடவர் தனித்து வசித்தல் கூடாதென்பதாம்.

கடைபோக வாழ்து மென்பார் அரசரிடத்திவ்வா றொழுகுவரெனல்.

(66) முன்போலப் பின்னும் கடை போக நாம் வாழ்வோ மென்று கருதுகின்றவர் அரசரது கடை வாயிலில் காவலர் தம்மை யுள்ளே போதல் கூடாதென்று தடுத்தால், அதுபற்றிக் கோபங் கொள்ளார்; அரசருடன் மிக்கவுரிமையை அவர் பொறுத்துக் கொள்ளாவாறு பாராட்டார்; அரசர் தமக்கொன்று கொடுக்கும்போதும் சன்மானஞ் செய்யும்போதும், இவை யெமக்குப் போதாவென்று அவமதித்தல் செய்யார்; அரசர் போலத் தம்மை யலங்கரித்துக் கொள்ளார்; அரசன் வீற்றிருக்குஞ் சபையில் ஊடறுத்துப் போகார்; மற்றொருவனைச் சேர்ந்திரார்.

கடைபோக-முடிவு பெற; உரிமை-சுதந்தரம்; ஊடறுத்துப் போதல்-சபை நடுவே ஆங்கிருப்பவரை விலக்கிக் கொண்டு செல்லுதல்.

அரசரிடத்துச் சொல்லத்தகாதன இவை யெனல்.

(67) (கடைபோக வாழ்து மென்பார்) தாம் சொல்லுவனவாகத் தமக்குப் பொருந்திய கட்டுரைகளையும், தம்மினும் பெரியராக அரசரால் சிறப்புச் செய்யப்பட்டார் சொல்லிய சொற்களையும், அவையின்றியே பிறர்க்குறுதியாயுள்ள கட்டுரைகளையும் அரசரிடத்துக் கூறார்; கூறுவாராயின், அவை அவர் தமக்கு வடுவுண்டாக்குங் குற்றமாய் விடும். கட்டுரை - நன்மை பயக்குஞ் சொல்; வடு-தீமை.

அறிவுடையார் இன்னின்னவற்றைச் செய்யாரெனல்.

(68) அறிவுடையார் தம்மினும் பெரியவராயுள்ளவர் விரும்புவனவற்றைத் தாம் விரும்பார்; தம் வீட்டினுள்ளே பிறமக்களை யழைத்துக்கொண்டு செல்லார்; அறிவினை அறியாத பிள்ளையாயிருந்தாலும், தம்மோடு கலத்தலில்லா விடுத்து, அவரை உயர்வாகப் பேசுவதல்லாமல் இழிவாகப் பேசார்.

அறிவினை யறியாத பிள்ளை-விவரந்தெரியாத பிள்ளை.

அறிவுடையார் அரசனிடத் தொழுகு முறைமையினைக் கூறல்.

(69) அறிவுடையார் அரசன் செய்கின்ற காரியங்களை வெறுத்துப் பேசார்; அவனுடன் பகைத்துக் கொள்ளார்; விலகி நிற்பதன்றி அவன் முகத்திற் கெதிரே நில்லார்; அரசன் தனிமையாக விருக்கும்போது சென்று அவனிடத்துத் தமக்காக வேண்டிய காரியங்களைச் சொல்லார்; இனியவாய பொருள்களை யாங்கள் அநுபவித்து வருகின்றோமென் றவனிடத்துக் கூறார்; அவன் காக்கை வெண்ணிற முடையதாயிருக்குமென்று கூறினனாயினும், அவன்மீதுள்ள அன்பை யொழித்து அவனைப் பழித்துப் பேசார்.

(70) அறிவுடையார் அரசர் முன்பு எச்சி லுமிழ்தலும், உயர்ந்த பீடத்தேறியிருத்தலும், பாக்குத் தின்னுதலும், தகுதியில்லாத வார்த்தைகளைச் சொல்லுதலும், உறங்கி விழுதலுமாகிய இவ்வைந்தனையுஞ் செய்யார்.

பாக்குத் தின்னல்-தாம்பூலம் போட்டுக்கொள்ளுதல்.

அரிசியின் குறைகுணங்கள்.

பூஸா பயிர்த்தொழில் வித்தியாசாலையில் மிஸ்டர் ஹதிந்திஸன் என்பவர் அரிசியைப்பற்றிச் செய்த சில விசாரணைகள் ஜனங்களுக்கு மிகவும் நன்மையைக் கொடுக்கக்கூடிய விஷயமாயிருக்கின்றன. அரிசியிலிருந்து தவிட்டை வேறுபடுத்துவதினால் அரிசியின் குணங்கள் குறைந்து விடுகின்றன. அரிசியிலிருந்து தவிட்டைப் பிரித்துவிட்டு அரிசியைச் சுத்த வெண்மையாகுமாறு தீட்டி விடுகிறதினால் அரிசியிலிருக்கிற எண்ணெய் வஸ்து பாதி குறைந்து விடுகிறது. அல்புமினாய்டஸ் என்ற வஸ்து

கொஞ்சம் மங்கிவிடுகிறது. அரிசியிலுள்ள ஒரு நூற்றுக்குக் கால் பங்கும், உலோக சத்துக்கள் பாதியும் குறைந்து விடுகின்றன. தீட்டியும் கழுவியும்விட்ட பிற்பாடு, அரிசியிலிருந்து நீக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் அரிசியைப்பார்க்கிலும் புஷ்டியுடையனவாயிருக்கின்றன. வைத்திய சாஸ்திரப் பிரகாரம் இவ்வாறு செய்வது மிகவும் தவறும். தவிட்டிலும் வெண்மையான அரிசியைச் சேர்த்துச் சாப்பிட்டால் பெரிபெரி என்ற ஒருநோய் வருகிறதில்லையென்று 1897-ம் வருஷத்தில் ஐய்க்மன் என்ற ஒருவர் கண்டுபிடித்தார். பாஸ்பரிக் ஆஸிட் என்ற வஸ்து அரிசியில் குறையக் குறைய பெரிபெரி என்ற வியாதி அதிகரிக்கிறதென்று டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றார்கள். நூற்றுக்கு 0·47 பாஸ்பரிக் ஆஸிட்டையுடைய அரிசி கோழிகளுக்குச் சுகமான ஆகாரமாயிருக்க, அதேவஸ்து நூற்றுக்கு 0·28 யுடைய அரிசி மனிதர்களுக்கு நோயை யுண்டாக்கக்கூடிய ஆகாரமாயிருக்கின்றது. தவிட்டைப்போக்காத அரிசி தேகத்துக்குச் சுகத்தைக் கொடுக்கும்; தவிடு நீங்கின அரிசி சாப்பிடுவதற்கு யோக்கிய மில்லையென்று மிஸ்டர் சென் சொல்லுகிறார். அவ்வித அரிசியை மாத்திரம் நாம் சாப்பிட்டு வருவோமாயின் எத்தனையோ சுகவீனத்தைக் கொடுக்கும். ஆனால் நாம் மாம்ஸம், மாக்கறி முதலியவைகளை அன்னத்துடன் சேர்த்து அருந்துவதினால், அநேக நோய்கள் நம்மைப் பிடிக்காமலிருக்கின்றன. ஆயினும் நாம் எப்பொழுதும் அவ்விதஞ் செய்வது உசிதமல்ல. அரிசியைப் பால்போல் கழுவி, அதிலுண்டான தவிட்டைப் போக்கி, குருணை அஃதாவது சிதறிப்போன அரிசியைநீக்கி, அரிசியைச்சமைத்து, சாதத்திலிருந்து கஞ்சியை வியர்த்தஞ்செய்து அச்சாதத்தைச்சாப்பிடுவது உசிதமல்லவென்று கெல்னர் என்பவர் வற்புறுத்துகிறார். எம் நாவுக்கு ருசியைக் களிக்கிறதென்றே மெருகேற்றிய அரிசியிலுண்டான நல்லவஸ்துக்கள் போய் விடுகின்றன வென்பதை யோசிக்கிறதில்லை. சில இடங்களில் அரிசியை வெண்மையாக்கச் சுண்ணாம்பை உபயோகிக்கிறார்கள். அது மிகவும் தீமையைக் கொடுக்கின்றது. சில இடங்களில் அரிசியைக் கழுவின தண்ணீரையும் கஞ்சியையும் மாட்டுத் தொட்டியில் விட்டுக் கால்நடைகளுக்குக் கொடுக்கின்றார்கள். ஆனால் அவ்விதம் எல்லோரும் செய்கிறதில்லை. சுண்ணாம்பினால் வெண்மையாக்கின அரிசியை உபயோகப் படுத்தாமல், அரிசியிலுள்ள தவிட்டின் சத்தை நீக்காமல் கஞ்சியுடன் சாதத்தைப் பொங்கிச் சாப்பிடுவதே வைத்திய சாஸ்திரத்திற்குப் பொருத்தமாம்.

"கிருக பரிபாலினி"

உ

பப்பாய்யாப் பழம்.

பப்பைப்பாப்பழம் ஐரோப்பியர்களாலும் இந்தியர்களாலும் சாப்பிடப்பட்ட ஒரு ருசியானபழம். அம்மரம் ஆதிமுதல் இந்தியாவிலுள்ள மரங்களிலொன்றோ அன்றோ என்று தீர்மானமாய்த் தெரியவில்லை. ஆனால் சமஸ்கிருத பாஷையில் அதற்குப் பெயரில்லாதபடியால் அது பிற்காலங்களில் இந்தியாவிற்குக் கொண்டு வரப்பட்டதென்றுநினைக்கவேண்டும்; ஆயினும் இருநூறு வருஷத்துக்கு முன்னமே 1626-ம் வருஷத்தில் அம்மரத்தின் விதைகள் இந்தியாவிலிருந்து இட்டலி தேசத்திலிருக்கிற நேப்பிள்ஸ் நகரத்திற்கு அனுப்பப்பட்டதென்று தெரிகிறது. ஒருவேளை அமெரிக்காவைக் கொலம்பஸ் கண்டு பிடித்தபின்னர், சப்பாத்திச் செடியைப்போல இதையும் அமெரிக்காவிலிருந்து போர்ட்டுகீஸ் ஜாதியார் இந்தியாவுக்கு முதல் முதல் வந்தபொழுது தங்களுடன் பப்பையா மரத்தின் விதையையுங் கொண்டு வந்திருக்கலாம். ஏனெனில் பப்பையா என்ற வார்த்தை போர்ட்டுகீஸ் பாஷையிலிருந்து வந்ததென்று தெரிகிறது. இம்மரத்தை நாம் சிரத்தையெடுத்துப் பயிரிடுகிறதில்லை; கொல்லைகளிலும் தோட்டங்களிலும் சில மரங்களைப் பார்க்கிறோம். அவற்றிலிருந்து விழும் விதைகளினால் பக்கங்களில் சிறுமரங்கள் முளைக்கின்றன. பழுத்தபழம் ருசியென்று நாம் எல்லோரும் அங்கீகரிக்கிறோம். காயைக் கறிசமைக்கிறோம். ஊறுகாய் போடுகிறோம் காயினுடைய ரசம் ஜீரண சக்தியைக் கொடுக்கிறது. அதைப் பப்பெயின் என்ற ஒரு மருந்தாக ஐரோப்பாவில் மாற்றப்படுகிறது. பழமாயினும் காயாயினும் பருக்குக்கு அடுத்ததாயிருக்கிறது. காயின் ரசத்தை முகத்திலுள்ள பருக்களை நீக்க ஸ்திரீகள் உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். இவ்விதம் பற்பலவிதமான உபயோகங்களுக்கு உபயோகப்படுத்தக் கூடிய இம்மரத்தை நாம் ஜாக்கிரதையாய்ப் பயிர் செய்கிறதில்லை இதென்ன அறியாமை! இம்மரத்தைக் கஷ்டமில்லாமல் வளர்க்கலாம். அதிக பக்குவம் வேண்டியதில்லை. இம்மரத்தை நம்மவர்கள் ஏராளமாய்ப் பயிர் செய்வார்களானால் தக்க லாபமுண்டென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

"சுதேசபரிபாலினி"

காமிய பூஜை.

பிரம்மதேஜஸ்ஸை விரும்புகிறவன் பிரம்ம தேவனைப் பூஜிக்க வேண்டும். இந்திரியங்களின் புஷ்டியை விரும்புகிறவன் இந்திரனைப் பூஜிக்க வேண்டும். பிரஜைகளை விரும்புகிறவன் பிரஜாபதியையும், ஸ்ரீயை விரும்புகிறவன் பராசக்தியையும், தேஜஸ்ஸை அபேக்ஷிக்கிறவன் அக்னியையும், திரவியங்களில் அன்புள்ளவன் வஸுக்களையும், வீரியத்தில் விருப்பமுள்ளவன் ருத்திரனையும், அன்னம் முதலியவற்றில் அபிப்பிராயம் உள்ளவன் அதிதி தேவியையும், சுவர்க்கலோகத்தை அபேக்ஷிக்கிறவன் தேவர்களையும், இராஜ்யத்தை இச்சித்தவன் விச்வே தேவர்களையும், பிராணிகளை வசப்படுத்தப் பற்றுதலுடையவன் சாத்தியர்களையும், ஆயுளை அபேக்ஷித்தவன் அசுவினீ தேவர்களையும், புஷ்டியை விரும்பியவன் இளையையும், பிரதிஷ்டையை அபேக்ஷிக்கிறவன் உலகத்திற்குத் தாய் தந்தையாகிய ஆகாய பூமிகளையும், இலாவண்யத்தை உத்தேசிக்கிறவன் கந்தர்வர்களையும், ஸ்திரீகளை அநுபவிக்க ஆசையுள்ளவன் ஊர்வசி என்னும் அப்ஸரஸ் ஸ்திரீயையும், எல்லோருக்கு மேற்பட்ட தன்மையை எக்காலத்திலும் விரும்புகிறவன் பரமேஷ்டியையும், பெருமையை உத்தேசித்தவன் யாகத்தையும், பொக்கிஷத்தை விரும்புகிறவன் வருணனையும், வித்தையை விரும்புகிறவன் பரமசிவனையும், தாம்பத்தியம் நிலைபெற விரும்புகின்றவன் ஸதி என்ற பெயர்கொண்ட உமையையும், தருமத்தை அபேக்ஷித்தவன் நாராயணனையும், புத்திர ஸந்தானத்தை விரும்பியவன் பிதிர்க்களையும், இரக்ஷையை இச்சித்தவன் இராக்ஷஸர்களையும், ஓஜஸ்ஸை விரும்பியவன் தேவகணங்களையும், இராஜ்யத்தை இச்சித்தவன் மக்களையும், ஆபிசாரத்தை அபேக்ஷித்தவன் நிருதியையும், காமத்தை விரும்பியவன் ஸோம தேவதையையும், விருப்பமில்லாதவன் பரம புருஷனையும், ஆசைகொண்டோ ஆசையில்லாமலோ மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் தீவிரமான பக்தியோகத்தால் இரகுநந்தனராகிய ஸ்ரீராமச் சந்திரப் பிரபுவையும் பூஜை செய்ய வேண்டும்.

ஆநந்த ராமாயணம்.

நீதிசாரம்.

வஞ்சனை.

உற்றாரோடு வஞ்சகமாகப் பேசுகின்றவன் விசுவாஸகாதகனென்பதற்கு அநுமானம் வேண்டுவதில்லை.

பிறர்கற்ற கல்வியினிடத்துக் காரணமின்றிக் குற்றங்கூறுதலைத் தனக்கு மேன்மையாக நினைக்கின்ற வஞ்சகன் கல்விமானாகவிருந்தாலும் புத்திஹீனனாவான்.

தீமையை நினைப்பதிலுஞ் சொல்வதிலும் ஸந்தோஷத்தையடைகின்ற வஞ்சகன் இம்மையில் நிந்தனையும் மறுமையில் நரகத்தையும் பெறுவான்.

ஒருவனுடைய சொத்தை வஞ்சகத்தால் அபஹரித்துக்கொண்டவன் த்ரவ்யஸஹாயத்தைக்கொண்டு இம்மையிலரசனுக்குத் தப்பித்துக் கொண்டாலும் மறுமையில் யமனுக்குத் தப்பித்துக் கொள்ளமாட்டான்.

சொல்லத்தகாத பொருளை வஞ்சனையாகக் கெடுதிசெய்ய விரும்பி வெளியிடுகிறவன் திருடாத்திருடனெனவும் பொய்யனெனவும் பெயர் பெறுவான்.

ஒரு கார்யத்தையும் நிறைவேற்றிக்கொடுக்க ஸாமர்த்யமில்லாதவன் ஆசை வார்த்தையால் பிறரைமயக்கி அவர்களுடைய பொருளை அபஹரித்துக்கொண்டு பின்பவர்களிடத்தில் வீணாகவொரு குற்றத்தைச் சுமத்திப் பழிகூறுகின்ற வஞ்சகன் தீராத துன்பத்தை யநுபவிப்பான்.

பிறர்க்குக் கெடுதிசெய்ய முயல்கின்றவனுக் குதவிசெய்ய வுடன்படுகின்ற த்ரவ்யஸ்தன் தனது பாக்ய முற்றும் வீணில் போக்கடித்துக் கொள்வதுமன்றி வஞ்சகனுக்கு ஸஹாயஞ்செய்த மஹா வஞ்சகனென்கிற பழிக்காளாவான்.

நடுவுநிலைமையின்றிக் கெடுதிசெய்கின்றவனும், ஒருவன் பக்ஷமாக வழக்கோரஞ் சொல்லுகின்றவனும் ஆகிய இவர்களுடைய குடும்பம் நீரினிலே உப்புப்போல் கெடுதி யடைவது போல நசித்துப்போகும்.

ஒருமையாய்க் கூடியிருக்கும் ஸ்நேஹத்தைப் பிரிவுபடச் செய்கிற வஞ்சகன் உலகத்தில் துஷ்டனென விகழ்ப்படுவதுமல்லாமற் குண்டுணி யெனவும் பெயர்பெறுவான்.

ஒருவனோடு ஒருமைப்பாக ஸ்நேகஞ்செய்து பின்பு அவனுடைய சொத்தை வஞ்சகஞ்செய்து அபஹரிக்கின்றவன் க்ருதக்னனாவான்.

உலகத்தோரால் பழிக்கப்படுங் காரியங்களை விடுவதற்கும் புகழப்படுங் காரியங்களைச் செய்வதற்கும் தகுதியான வலிமை தெளிந்தோர்க்கே யல்லாது மற்றவர்க்கில்லை; ஆதலாலப்படிக்கல்லாத வஞ்சகர்களை நம்பலாகாது; நம்பினால் தீங்குவிளையும்.

ஆதலால் வஞ்சனையாகிய தீங்குக் கிடங்கொடாது நீதியோடு வாழ்வதே லோகஜீவனமென்று நம்பவேண்டும்.

கொலை.

வதை செய்வதையே விளையாட்டாக வுடையவன் மறுமையில் நரகபாதையில் வருந்துவானென்னப் பெரியோருரைத்திருப்பதுமன்றி யிம்மையிலு மிரக்கமில்லாத கொலைப்பாதகனென்று பெயர் பெறுவான்.

கொல்லுந்தொழிலில் இச்சை வைத்திருக்கின்ற கொடிய பாபிகளைக் கண்டால் எல்லாவுயிரும் அஞ்சி நடுங்குமென்பது முற்கூறப்பட்ட வாக்கியமேயாம்.

அரசன் ஸந்தோஷிக்கும்படி யுத்தகளத்தில் சத்ருக்களைக் கொன்று வெற்றிபெறுதலைக் கொலை செய்வதென்றெண்ணவொண்ணாது; ஏனெனில், சமர்க்களத்தில் அபஜயப்பட்டிறக்கின்றவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கமுண்டென்று பலக்ரந்தங்களிலுஞ் சொல்லியிருப்பதினாலே தான்.

ஒரு ப்ராணி வதைக்கப்படும்போது பார்க்கின்ற மற்றொருவன் அதை மறுக்காமல் சும்மாவிருப்பானாகில் கொலைப்பாதகனிலுங் கொடியவனென்று இகழப்படுவான்.

குற்றமற்ற வுயிர்களை யிரக்கமில்லாமற் கொல்லுகின்ற பாபியானவன் காட்டில் ஸஞ்சரிக்குந் துஷ்டமிருகங்களுக்கு மதிக கொடியவனாக வெண்ணப்படுவான்.

அரசனானவன் துஷ்டரைக் கண்டுகொண்டு அவரவர்களுக்குத் தகுதியான தண்டனை செய்வதில் நேரிடுங் கொலையானது கொலைப் பாதகமென நினைக்கப்படாது; ஏனெனில், துஷ்ட நிக்ரஹமும் சிஷ்ட பரிபாலனமும் அரசர்களுக்குரிய தர்மங்களானவை யிருத்தலே தான்.

மாம்ஸபக்ஷணஞ் செய்கிற வ்யாஜத்தினாலாயினும் ஜீவவதை செய்ய மனந்துணியாதவர்களை யாவருங் கைகூப்பித் தொழ வேண்டும்.

பசு பந்தன முதலிய யாகஞ்செய்வதிலும் தேவதா ப்ரார்த்தனை செய்வதிலும்ஜீவவதைசெய்வதுகொலைப்பாதகமல்லவென்று சுருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருந்தாலும் அவைகளை இக்காலத்து வேதியரில் பலரும் நிஷேதித்திருக்கிறபடியால் அவர்கள் கொலைப் பாதகத்துக் கஞ்சின புண்யபுருஷரெனப் படுவார்கள்.

ஜீவவதைக் கிடங்கொடாதிருப்பதே பரமதர்மமென வடநூலோரு முரைத்திருக்கின்றார்கள்.

ஆதலால் பஞ்சமஹா பாதகங்களி லொன்றாகிய கொலைப்பாதகத்தைக் கனவிலுங் கைக்கொள்ளலாகாது.

அருள்.

அருளென்பது தயை; அதுவே இரக்கமென்றும் க்ருபையென்றும் அன்பென்றும் சொல்லப்படும்; இஃதில்லாத வுலகமில்லை; பகவான் தமக்குள்ள அருளினாலேயே உலகத்தையும் அதிலுள்ள சராசரங்களையும் படைத்துப் பாதுகாத்து ரக்ஷிக்கின்றார்; அரசர்களும் ப்ரஜைகளைக் காப்பாற்றுகின்றார்கள்; மாதா பிதாக்களும் தம் மக்களை ரட்சித்து வளர்க்கின்றார்கள். இத்தன்மை பக்ஷி ம்ருகங்கள் முதலானஸகல ஜந்துக்களுக்கு முண்டு. ஆதலால் தயையில்லாதவன் நமனிலுங் கொடியவனாவான்.

இரக்கமில்லாத கல் மனமுடையவர்கள் மேன்மக்களாயினுங் கீழ்மக்களாக நினைக்கப்படுவார்கள்.

தம்முயிர்போல எல்லாவுயிரையும் நினைக்கின்றவர் அருளுடையவரென்று சொல்லப்படுவார்.

அன்புள்ள பெரியோர்களாலே அன்புடையவனென்று சொல்லுமாறு நடந்துகொள்ளுவதே புத்திக்கழகாம்.

அருளும் தாரதம்ய விவேகமும் இல்லாத ஒரு த்ரவ்யவானை அடிப்பதைப் பார்க்கிலும் அக்குணங்களையுடைய ஒருவறியவனை படித்தால் வீறுகாது.

விவேகமுள்ள சிறுவர்களைக்கண்ட பெரியோர்கள் அன்புடன் அவர்களை நெருங்கி வசனித்து ஆசீர்வதிப்பார்கள்; ஆதலால் பெரியோரை வணங்கி நடக்கவேண்டியது சிறுவர்க்கழகாம்.

தீயசொற்களா லிகழும் பகைவர்களிடத்தும் கோபிக்காமல் பொறுமையோடு சிந்தித்து இரங்குவது பெரியோர்களுக்குக் கடமையாம்; ஆதலால் அருளோடு பொறுமை கொண்டிருத்தல் மிகுந்த பெருமை பயக்கும்.

ஆதலால் மனிதனுக்கு அருளும் அன்பும் உண்டாயிருக்க வேண்டுவது அவசியமாம். இது வலியவர்க்கும் எளியவரிடத்திலுண்டாயிருக்க வேண்டிய தன்மையென்றறிக. இஃதில்லாத புருஷனுக் குயிரிருந்தாலும் அவன் உயிர்ப்பிணமென்றே சொல்லப்படுவான்.

பசியினாலுடம்பு மெலிந்து உயிரை யிழக்கும்படி நேரிட்டாலும் பொறுமையையும் மனவுறுதியையுங் கைசோரவிடலாகாது.

ஆதலால் அருளென்னுங் குணத்தைத் தன்னுயிர்போற் காக்க வேண்டும்.

பக்தியோகம்.

2. ஈசுவரதத்துவம்.

கடவுள்யார்? "ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" "எந்த வஸ்துவினிடத்திருந்து ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரங்கள் உண்டாகின்றனவோ அவரே கடவுள்" "சநாதனன், நிர்மலன், நித்திய முக்தன், சர்வசக்தன், சர்வக்ஞன், தயாசிந்து, சர்வகுருக்களுக்குங் குரு"; இவை யாவற்றிற்கும் அப்பால் "ஈஸ்வர: அநிர்வசநீய: ப்ரேமஸ்வரூப:" "கடவுள் வாக்கால் வசனிக்கப்படாத பிரேமை வடிவினரானார்".

என்று கூறப்பட்டவையாவும் மூர்த்திமத்தாகிய ஒருகடவுளது விசேஷணங்களாம். அங்ஙனமாயின், கடவுளிருவருளரா? நேதி நேதியென்னும் வேதாந்தியின் சச்சிதானந்த சொரூபமாகிய கடவுள் ஒருவர் வேறு, பக்தனது பிரேமை வடிவினராகிய

கடவுள் இருவர் வேறு, இங்ஙனம் இருவரா? ஒருகாலுமன்றாம். சச்சிதானந்த வடிவினரே பிரேமை வடிவினராக விருக்கின்றனர்; சோபாதிகனே நிருபாதிகனாக விருக்கின்றான். சாகாரனாகவும் (சகுணமாகவும்), பிரேம சொரூபனாகவு மிருக்கும் பக்தனது கடவுள் நிராகாரமாகவும், நிர்க்குணமாகவு மிருக்கும் பிரஹ்மத்திற்கு வேறன்றாமென்று எப்போதும் உணர்தல் வேண்டும். யாவும் அத்விதீயமாகிய பிரஹ்மமே; ஆனால் அத்விதீயமாகவும், நிர்க்குணமாகவு மிருக்கும் பிரஹ்மத்தைப் பத்தியுடன் உபாசிப்பது மிகக்கடினமாம். அதனாற்றான் பக்தன் பிரஹ்மத்தின் மறரோராவஸ்தையாகவும் சகல ஜகத்திற்கும் நியந்தாவாகவும் இருக்குங் கடவுளைத் தனக்கு உபாஸ்யவஸ்துவாக அங்கீகரிக்கின்றான். இதற்கொரு திருஷ்டாந்தங் கூறுவாம்:—பிரஹ்மத்தைக் களிமண் அல்லது அநேக பதார்த்தங்களை யுண்டாக்கத்தகுந்த ஒரு சாதனமாகக் கற்பிக்குக. மண்ணைப் பார்க்கும்போது அவையாவும் ஒன்றே; ஆனால் நாமரூபங்கள் சேரும்போது யாவும் வேறாகவே தோற்றப்படுகின்றன. அவற்றை யுண்டுபண்ணுவதற்கு முன்னர் அவையாவும் அதன்கண் (மண்ணில்) லயித்திருந்தன; காரணதசையில் எல்லாம் அபின்னமாம்; ஆனால் காரியதசையில் நாம, ரூபங்களுடன் உண்டுபண்ணப்பட்டபோது அவையாவும் வேறாகவே யிருக்கின்றன. மண்ணாற் செய்யப்பட்ட யானையும், மண்ணாற்செய்யப்பட்ட எலியும், நாமரூபங்களைச் சார்ந்தவரையில் ஒருகாலும் ஒன்றாதல் கூடாவாம்; ஆனால் மண்ணைப் பார்க்கும்போது யாவும் ஒன்றேயாம். ஏனெனின், ரூபங்களைக் கற்பித்தபோதுதான் அவை பின்னங்களாகப் பிரகாசித்தன; ரூபத்தைக் கற்பிக்காது மண் மாத்திரமா யிருந்தபோது யாவும் ஒன்றே. ஈஸ்வரனென்பது அவ்யக்தமாகவும், நிரூபிக்கமுடியாததாகவும், அக்ஷரமாகவும் இருக்கும் பரமார்த்த தத்துவத்தின் (பிரஹ்மத்தின்) மிக உத்கிருஷ்டமாகியதொரு வியக்தியாம்; அதனிலும் ஸூக்ஷ்மமாகிய பிரஹ்மத்தின் சொரூபம் நமது அந்தக்கரணத்திற்கு விஷயமாவதின்றாம். நிர்க்குணப்பிரஹ்மத்தின் சகுணாவஸ்தைதான் ஈஸ்வரன். ஈஸ்வரனை நாம் உபாசித்தல் கூடும். ஆனால் அதனிலும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பது நமது மனத்திற்கு விஷயமாவதின்றாம்.

முக்தனுக்கு சர்வஞ்ஞத் தன்மையும், சர்வசக்தியும் பூரணமாகவுமுண்டாமெனக் கூறி வியாசமகரிஷி பிரஹ்மசூத்திரம்

4 வது அத்தியாயம் 4 வது பாதத்தின்கண் இங்ஙனங் கூறுகின்றார்:—"எந்த முக்தனுக்கும் பிரபஞ்சத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரங்களுக்குரிய சக்தி கிடைப்பதின்றாம். ஏனெனின், அச்சக்தி ஈசுவரனுக்கு மாத்திரந்தானிருக்கின்றது." இந்தச் சூத்திரத்தை வியாக்யானிப்பதில், அற்பனாகிய ஜீவான்மாவிற்கு, உத்கிருஷ்டரும், சுதந்தரரும், நித்திய முக்தருமாகிய கடவுளது சர்வசக்தித் தன்மை உண்டாவது ஒருகாலும் கூடாதென்பதைக் காண்பிப்பது இவைகட்கு மிகவினிதாம். இவை தமது சித்தாந்தியாகிய ஸ்ரீமத்வாச்சாரியர் வராக புராணத்திலின்று ஒரு சுலோகம் எடுத்துக்காட்டி, இதனை இவ்வாறு வியவகரிக்கின்றனர்.

இந்தச் சுலோகத்தை வியவகரிப்பதில் ஸ்ரீராமானுஜாச்சாரியார் இங்ஙனங் கூறுகின்றார்;—முக்தர்கட்கு சித்தித்திருக்கும் சக்திகளில் ஜகத்தின் ஸ்ருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்மாரமாகின்ற ஈசுவர சக்தியிலடங்குமா? அல்லது சர்வசக்தராகிய ஈசுவரனது சாட்சாத்காரத்தினால் மாத்திரம் உண்டாமா? என்னும் ஐயத்தில் கீழ்க்காண்பிக்கும் பிரகாரம் ஒரு பூர்வபட்சம் உண்டாகின்றது. முக்தர்கட்கு ஜகத்தின் ஈசத்துவம் சித்திக்குமென்பது நியாயமாகவிருக்கின்றது. ஏனெனின் வேதம் இங்ஙனங் கூறுகின்றது. "அவன் சுத்தப்பிரஹ்மத்துடன் ஐக்கியத்தை யடைகின்றான்;" ஆனால் நித்திய திருப்தியும், பரமைக்யமும், பரமேசுவரனது பிரத்தியேக சக்தியாகிய ஜகத்தின் ஈசத்துவமுமின்றிச் சித்திப்பதின்றாம். ஆதலால் நித்திய திருப்தியும், பரம ஐக்கியமும் முக்தர்கட்குச் சித்திக்குமாயின் அவர்கட்கு ஜகத்தின் ஈசத்துவமும் சித்திக்குமென்று கொள்ளல் வேண்டும். இதற்கு நாம் (ராமானுஜாசாரியார்) சமாதானங் கூறுகின்றோம். முக்தர்கட்கு ஜகத்தின் ஈசத்தன்மையைத் தவிர ஏனைய சகல சக்திகளும் சித்திக்கின்றன. ஜகத்தையாளுதல், அஃதாவது, அதன் கண்ணுள்ள சகல சராசர வஸ்துக்களின் அபீஷ்டங்களை நிறைவேற்றுதலும், அவற்றின் ஏனைய சகல க்ஷேமங்களை விசாரிப்பதுமாம். ஆனால் முக்தர்கள் இவற்றினின்றும் விடுபட்டவராம். ஏனெனின் அவித்தையால் ஆரோபிக்கப்பட்ட சகல பிராந்திகளும், அவர்களிடத்திருந்து நீங்கியிருக்கின்றன. அவர்கள் பிரஹ்ம சாட்சாத்காரத்தை யெப்போதும் அநுபவித்து ஆனந்திக்கின்றனர். இது வேதவாக்யத்தால் ஸ்பஷ்டமாம். "எவரி

டத்திருந்து இந்த ஜகதுண்டாகின்றதோ, யார் ஜகத்தை ரக்ஷிக்கின்றனரோ, முடிவில் எவரிடத்து லயத்தையடைகின்றதோ, இம்மூன்றற்கும் அதிஷ்டானம் பிரஹ்மமாம்". ஜகத்தைப் பரித்தலென்னும் சக்தி விசேஷம், முக்தர்களிடத்து மிருப்பதாமாயின், இவ்வேத வாக்கியத்தினால் ஜகத்தின் ஈசத்தன்மையைக் காண்பிப்பதாகிய இந்த விவரணம் பிரஹ்மத்திற்குப் பொருத்தமாதல் கூடாது. அசாதாரணமாகிய வஸ்துவிற்கு மாத்திரந் தான் பிரத்தியேக விவரணம் அவசியமாம். ஆதலின் "ஏகாகவும், பிரேமை வடிவினராகவும், அத்விதீயராகவுமிருக்கும் அவர் மாத்திரந்தான் ஆதியிலிருந்தனர். ஹே பிரிய புத்ர! நான் நாநா விதமாகிய சிருஷ்டியைச் செய்யவேண்டும் என்னும் இச்சை அவரிடத்துண்டாயது; அவரிடமிருந்து முதலில் தேஜஸ உண்டாயது; பிரஹ்ம மாத்திரந்தான் முதலிலிருந்தது; அது தாநு க்வே விரிவை யடைந்தது; அதனிடமிருந்து க்ஷேத்திரமுண்டானது. வருணன், சோமன், ருத்ரன், பர்ஜன்யன், யமன், மிருத்யு, ஈசானன் முதலிய சகல தேவர்களும் க்ஷேத்திரங்களாம்." "ஆத்மா மாத்திரம் ஆதியிலிருந்தது; அதனிடத்திருந்து ஜகத்துண்டாயது;" "நாராயணர் மாத்திரம் ஆதியிலிருந்தனர்; பிரஹ்மாவோ, ஈசானனோ, சுவர்க்கமோ, பூமியோ நட்சத்திரங்களோ, ஜலமோ, அக்னியோ, சோமனோ, சூரியனோ, யாதொன்றும் இருந்ததன்றும். அவர் விளையாட்டின் பொருட்டுத் தியானத்தினால் ஒரு புத்திரியையும், தசேந்திரியங்கள் முதலியவற்றையும் சிருஷ்டித்தனர்" என்ற சுருதிகளிலும், "பரமாத்மா ஜகத்திலிருக்கின்றதாயினும், அதற்கு வேறாம்" என்பதாதி சுருதிகளிலும் முக்தர்கட்கு ஜகத்தின் ஈசத்தன்மையைக் கற்பித்ததாகக் காணப்படவில்லை. அடுத்த சூத்திரத்தை வியாக்யானிக்கும் போதும் ராமாநுஜர் இங்ஙனம் கூறுகின்றார். "நான் வியாக்யானித்ததற்கு மாறான பொருளைக் காண்பிக்க சுருதி வாக்யங்களைத் தெளிவாயிருக்கின்றனவென்று நீங்கள் கூறுவீர்களாயின் அஃதங்ஙனமன்றும். ஏனெனின் அத்தகைய சுருதி வாக்யங்கள் முக்தர்களின் மகான்மியத்தைக் குறிப்பிப்பனவாம்; அங்ய தேவர்களை யபேட்சித்து அவர்கள் மேன்மையுடையோராம். எனக் கூறுதல் மாத்திரமேயாம்". ராமாநுஜாச்சாரியரின் சித்தாந்தம் இருவித அத்துவிதத்தைத்தான் சாதிக்கின்றது; ஆயினும்

அதன் தன்மை நித்தியமாகிய வேதமும் காணப்படுகின்றது. ஆதலால் இச்சித்தாந்தமும் ஒருவித அத்வைதமென்றே கூறலாம். இந்தச் சித்தாந்தப் பிரகாரம் ஜீவான்மாவும், ஈசுவரனும் வேறுமென்பது எளிதில் வெளியாகின்றது.

இனி இவ்விஷயத்தைப்பற்றி அத்வைத சித்தாந்தியின் அபிப்பிராயம் யாதென்றுணர சற்று முயற்சி செய்வோம். துவைத மத சித்தாந்தங்களை அங்கீகரித்துக்கொண்டே அத்வைதிகளது மதத்தை ஸ்தாபிக்கின்றான். சம்சார பந்தத்தினின்று விடுபட்ட பின்னரும், தங்களுக்கு வேறாகவே யிருக்க வேண்டுமென்னும் விருப்புடையவர்க்குச் சகுணப் பிரஹ்மத்தைச் சாக்ஷாத்கரித்து ஆனந்திப்பதற்குத் தகுந்த சந்தர்ப்பங்களுள. பாகவத புராணத்தில் கூறப்பட்டிருக்கும் மகான்கள் இத்தகையராவர். "ஏ மகாராஜாவே! சம்சார பந்தத்தினின்று முக்தர்களாய், ஆத்மாராமர்களாய்ச் சாக்ஷாத் ஜகதீஸ்வரனைப் பிரேமையின் பொருட்டு மாத்திரம் சேவிக்கின்றனர். இத்தகைய வசிஷ்டர்களை சாங்கிய மதப்பிரகாரம் இந்தக் கர்ப்பத்தில் பதவியடைந்து வேறு கர்ப்பத்தில் ஒவ்வொரு பிரஹ்மாண்டங்களுக்கு நாயகர்களாகின்றனர். ஆனால் இவர்களுள் ஒருவரும் ஒருநாளும் ஈச்வரனுக்குச் சமான முடையவரன்றாம். சிருஷ்டி, ஸ்திதி, சம்ஹாரங்களைக் கடந்திருப்பதாயும், ஞாதா, ஞான, ஞேயங்களுக் கதீதமாயும், நான், நீ, அவன் என்னும் வியவகாரமில்லாததாயும், கர்த்தா, கர்மம், கிரியை என்னும் பேத மற்றதாயு மிருக்கும் நிலைமையில் எவன் எதையறிவான்? எத்தகையர் மனத்திற்கும், வாக்கிற்கும் கோசரமல்லாததாகிய நேதி, நேதியென்னும் சுருதிகள் கூறும் அவஸ்தையை அடைந்திருக்கின்றனர். ஆனாலின்னிலைமை வேண்டாதவர்களுக்கும், இதனையடைய முடியாதவர்களுக்கும் அத்வைதமாகவும், அபின்னமாகவு மிருக்கும் பிரஹ்மத்தில் ஈசுவரன், மாயை, ஜீவன் என்னும் மூன்றும் எப்போதும் விளங்கிக்கொண்டிருப்பனவாம். பிரகலாதன் தன்னைத் தான் மறந்து சமாதியிலிருந்தபோது அவனுக்கு ஜகத்தோ அதன் காரணமோ ஒன்றும் தோற்றவில்லை. எல்லாம் ஏகமேகமய நாமரூபங்களற்றதாகவும், அனந்தமாகவு மிருந்தன. பின்னர்தான் பிரகலாதனென்னும் ஸ்மரணை அவனுக்குவந்தபோது சகல

பிரபஞ்சமும். அவன்முன் தோற்றியது. அதனோடு சகலகுணங்கட்கும் ஆதாரபூதராகிய ஈசுவரரும் அவன்முன் தோற்றினர்: " அநுக்கிரகிக்கப் பட்டவர்களாகிய கோபிகளின் நிலைமையும் அவ்வாறேயாம். எதுபரியந்தம் அவர் தம்மிடத்துத் தாமென்னும் தன்மையை விட்டிருந்தனரோ, அதுபரியந்தம் அவர்கள் ஸ்ரீகிருஷ்ணர்களாகவே யிருந்தனர்; பின்னர் அவர்கள் கிருஷ்ணனைச் சேவியன் (சேவிக்கப்படுவோன்) என நினைத்த போது அவர்கள் மீண்டும் கோபிகளாகவே யிருந்தனர். உடனே,

தாஸாமாவிரபூச்சௌரி: ஸ்மயமாநமுகாம்புஜ: ।
பீதாம்பரதர: ஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாந்மந்மதமந்மத: ॥

" பீதாம்பரதாரரும், வனமாலைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டவருமாகிய ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் முககமலத்தில் மந்தஹாசத்துடன் அவர்கட்குப் பிரத்தியக்ஷப்பட்டனர். (பகவான் சௌந்தர்யத்தினால் காமதேவனையும் வெல்லத்தக்க சுந்தரபுருஷன்).

இனிநாம் ஸ்ரீ சங்கராச்சரியரின் சித்தாந்தத்தை நாடிச் செல்வோம். அவரிங்ஙனங் கூறுகின்றார்:— " சகுணப்பிரஹ்மத்தை உபாசித்துத் தான் வேறென்னும் புத்தியுடன் ஈசுவரனிடத்துச் சாயுஜ்யத்தை யடைபவரின் மாகாத்மியம் முடிவுடையதா? முடிவற்றதா? இவ்விடத்தில் ஒரு பூர்வபக்ஷம் பிறக்கின்றது. " அவர்களின் மாகாத்மியம் அநந்தமா (முடிவற்றதா)யிருத்தல் வேண்டும். ஏனெனின் அவர்களைப் பற்றிச் சுருதிகளிங்ஙனம் கூறுகின்றன. " அவர்கள் பரிபூரண அவஸ்தையை யடைகின்றனர்". " அவர்களைச் சகல தேவர்களும் வணங்குகின்றனர்". " அவர்கள் எல்லா உலகங்களிலும், எல்லா அவஸ்தைகளிலும், திருப்தராயிருக்கின்றனர்." இதற்குச் சமாதானமாக வியாசமகரிஷி " ஜகத்தை ஆளுவதற்குரிய சக்தியைத் தவிர" என்று கூறியிருக்கின்றார். சிருஷ்டியைத் தவிர ஏனைய அணிமாதி சக்திகள் அவர்கட்குச் சித்திக்கின்றன என்பது கருத்தாம். ஜகத்தை யாளும் கர்த்ருத்தன்மை. நித்திய சித்தனாகிய ஈசுவரனிடத்திலிருக்கின்றது. ஏனெனின், சிருஷ்டி முதலிய காரியங்களைப் பற்றிப் பிரதிபாதிக்கும் வேதவாக்கியங்களெல்லாம் ஈசுவரனுக்கே ஜகத்தின் கர்த்ருத்துவம் கற்பித்திருக்கின்றன. முக்தர்களைப் பற்றி அவ்விஷயத்தில் யாதொன்றும் கூறியிருப்பதாக

காணப்படவில்லை, சிருஷ்டி முதலிய வியாபாரங்களைச் சகல வேதங்களும் ஈசுவரனிடத்தே ஸ்தாபிக்கின்றன. அன்றியும் பரிபூரணன் என்னும் ஒரு விசேஷணமும் சேர்ந்திருக்கின்றது. ஈசுவர சாட்சாத்காரத்திற்குரிய முயற்சிகளிலிருந்தும் ஈசுவர பரிணத்திலிருந்துந்தான் அணிமாதி ஐச்வரியங்கள் சித்திக்கின்றன வென்று வேதங் கூறுகின்றது. அதனால் சித்தர்களாயிருப்பவர்க்கு உலகத்தையாள்வதில் எவ்வதிகாரமுமின்றாம். அதுவுந் தவிர அவர்களின் அந்தக்கரணங்கள் பின்னங்களாயிருத்தலின் அவர்களின் இஷ்டங்களும் பின்னங்களாகவேயிருத்தல் வேண்டும்; அங்ஙனமாகுங்கால், ஒருவர் சிருஷ்டி வேண்டுமென்று விரும்பும்போது, மற்றொருவர் சம்ஹாரம் வேண்டுமென்று விரும்புவர். இவ்விடத்தில் பொருத்தமின்மை வாராமலிருக்க வேண்டுமாயின், 'எல்லாப் புத்திகளையும், ஒரு புத்தியின் கீழாக நினைத்தல் வேண்டும். அப்போது முக்தர்களின் புத்திகள் ஈசுவரனது மகத்தாகிய புத்திக்குக் கீழ்ப்பட்டனவும், அதனை அனுசரித்தனவுமாக இருக்கின்றன வென்பதுதான் இதனால் வெளிப்படுங் கருத்தாம். (வரும்)

நித்திய சுமங்கலி.

பரத கண்டத்தின் ஓர் பிரிவாகிய சோழநாட்டில் காவிரிநதி சூழ்ந்துள்ள பூலோக வைகுண்டமென்னும் அரங்கப்பதியில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் ஸ்ரீ அரங்கனாதப் பெருமானின் பணிப் பெண்களுள் யான் ஒருத்தி. என்பெயர் நித்திய சுமங்கலி. என்னுடன் பிறந்தவர்கள் சரஸ்வதி, இலட்சுமி, பத்மாசனி, பங்கஜம், சாரதா, கங்கை என்னும் ஆறுபேர்கள். பரம்பரையாய் எங்கள் குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்களைத் தேவாலயங்களுக்கென்றே பொட்டுக் கட்டித் தொண்டுசெய்ய விடுகின்றனர். காஞ்சி வரதராஜன், தில்லை கோவிந்தராஜன், குடந்தை சாரங்கராஜன், நாகை சௌந்தரராஜன், மதுரைக் கள்ளழகர், சென்னை பார்த்தசாரதி ஆகிய மூர்த்திகளுக்கு முறையே என் சகோதரிகள் தாசிகளாக அமர்ந்து காலங்கழித்து வருகின்றார்கள். நாள்தோறும் சூரியன் உதயமாவதற்கு முன்னமே ஸ்நானாதி நியம நிஷ்டைகளை முடித்துக்கொண்டு ஆலயம் சென்று திருப்பள்ளியெழுச்சி என்னும் பிரபந்தத்தைப் பகவான் முன்னிலையில் நின்று பாடுவோம். பிறகு

நந்தவனம் நாடிச்சென்று மல்லிகை, முல்லை, ரோஜா, பாரிசாதம் சண்பகம் முதலிய மலர்களைக் கொணர்ந்து மாலைகட்டிக் கொடுப்போம். சந்நிதானத்தில் பஞ்சவர்ணப் பொடிகளால் நானாவிதமாய்க் கோலமிடுவோம். தூபதீபக் கால்களை விளக்கிக் கொடுப்போம். சந்நிதானத்தில் உஷத்காலம், சாயங்காலம், இரண்டாங்காலம், அர்த்தஜாமம் முதலிய ஆராதனைக் காலங்களில் சின்னமேளம் என்னும் பக்க வாத்தியங்களுடன் பரதநாட்டியஞ்செய்து பக்தி விநயத்துடனே மெய்மறந்து பற்பல பாடல்களையும் பாடுவோம். பூர்வ புண்ணியவசத்தினால் தேவாலயத்தில் நாங்கள் இவ்விதத் திருத்தொண்டினைச் செய்யப் பாக்கியம் பெற்றமையால் எங்களுக்குத் தேவ அடியாள் அல்லது தேவதாசி என்னுங் காரணப்பெயர் வழங்கலாயிற்று. எங்கள் மூதாதைகள் பரம்பரையாய் ஒவ்வொரு தலைமுறையிலும் தங்கள் குடும்பம் விருத்தியாகும்பொருட்டு, இரண்டொரு பெண்ணைத் தகுந்த வரனுக்கு விதிப்படி கலியாணம் செய்துகொடுத்து குடும்ப ஸ்திரீகளாக வைப்பார்கள். மற்றப் பெண்கள் தேவதாசியாகவிருந்தே காலங் கழிப்பார்கள். அப்பெண்கள் அக்காலத்தில் மனவாக்குக் காயம் முதலியவற்றால் எம்பெருமானைத் துதித்தும் பற்பல தொண்டுகள் செய்துவந்தமையால் உலகத்தார் அவர்களைத் தெய்வப்பெண்களென நன்குமதித்து வணங்கியும் வந்தார்கள். தேவாலயங்களில் அர்த்த ஜாம ஆராதனை முடிந்த பின்னர் அவர்கள் மங்களகரமாக எடுபிடி சாமான் இன்னம் மேளவாத்தியம் முதலிய உபசாரணையோடு தங்கள் ஆசிரமம் வந்து சேர்வார்கள். நித்திய சுமங்கலியாகையால் அவர்களுக்கு வைதவ்வியம் கிடையாது. எங்கள் ஆதி மூதாதைகளுக்குப் பின்னிட்டவர்கள் நடுவாந்திரத்தில் பிரபஞ்ச வாழ்க்கையை மேலாகக் கருதி மூவாசையென்னும் மாயையில் சிக்குண்டு, தங்களுக்கு விரதபங்கம் ஒன்று ஏற்படுத்திக் கொண்டனர். அவ்விரதத்தையே எங்கள் வம்சத்தினர் வெகு காலம் அநுசரித்து வந்தனர்.

நமது எண்ணத்தையும் செய்கையையும் சதாகாலமும் கடவுளுக்கென்றே ஒப்படைத்துக் காலங்கழிப்போமானால் அது நம்மைச் சிற்றின்பத்தில் ஆழ்த்தி விடாமல் பேரின்ப சுகத்தை நாடச்செய்யும். ஆதலால் நான்மாத்திரம் இவ்விரதத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை. ஆதி தேவதாசியைப் போல நித்திய சுமங்கலியாக விருக்கின்றேன்.

இந்த தேசத்தில் தாசிகள் பெரும்பான்மையோர் கோவிலாரை நம்பி இராப்பட்டினி கிடக்கின்றார்கள். கோவில் பூஜை தேவருக்கு அஞ்சாது என்பதற்கிணங்க தற்காலத்துத் தர்மகர்த்தர்களும் மடாதிபதிகளும் தெய்வச் சொத்தைக் கொள்ளையடிப்பதில் சற்றும் பின்வாங்குகிறதில்லை. போதாக் குறைக்கும் ஆலயங்கள் தோறும் பத்து, பன்னிரண்டு பஞ்சாயத்தார்கள் ஏற்பட்டார்கள். மற்ற இப்பந்திகள் பாடு புறங்கை நக்கும்படியாயிற்று. ஆடிக் காற்றில் அம்மியே பறக்கும்போது இலவம்பஞ்சு தனக்கென்னவழி என்பதுபோல தர்மகர்த்தர்களிடம் பல்லைக்காட்டிப் பரக்கவிழித்து மன்றாடியும் காரியமொன்றும் ஆவதில்லை; இவையும் கலிகாலக் கொடுமை என நினைத்துத் தாசிகள் பலர் ஸ்ரீரங்கத்தில் ஒன்றுகூடித் தங்கள் தங்கள் பெண்களைக் குடும்பஸ்திரீகளாக்கி விலைமாதர் என்னும் பெயரை யொழித்து பகவானுடைய குணாதிசயங்களையும் அடியார்களுடைய சரித்திரங்களையும் காலதேச வர்த்தமானங்களுக்குள் பொருத்தமாக, தக்க இராகதாளங்களோடு அப்பெண்கள் அனைவரும் பாகவதர்களைப்போல் கூடிக் காலக்ஷேபஞ் செய்வதே உத்தமம் எனத் தீர்மானித்தார்கள். அன்றுதொட்டு நானும் ஹரிகதா காலக்ஷேபம் செய்யலானேன்.

ஈகைத் தன்மை யாரிடத்து உளது?

திருவல்லிக்கேணி பார்த்தசாரதிப் பெருமானைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு ஆவலோடு சென்னைக்குப் போனேன்; போகும் வழியில் நாவறட்சையாலும் பசியினாலும் களைப்படைந்து ஒரு அந்தணர் வீட்டில் நுழைந்து கொஞ்சம் தாகத்திற்கு மோராவது ஜலமாவது கொடுங்கள் என மன்றாடிக் கேட்டும் அங்குள்ள தம்பதிகள் மோர் சொட்டுக்கூட இல்லை; ஜலமும் சேஷமாய்ப் போய் விடும். வேறே எங்கேயாவது போய்ப்பார் என்று சொல்லிக் கதவையும் சாத்தித் தாழ்ப்பாளிட்டனர். பிறகு வைசியர் அகத்திலாவது ஒரு சமயம் கேட்டுப் பார்ப்போமென நினைத்து அங்குப் போகலானேன். அங்குள்ளவள் விலைமோரில் வெண்ணெய் எடுப்பாள். அறுந்தகைக்குச் சுண்ணாம்பு கொடாத தீபாவி. "பொதிக் களப்பதற்குள்ளே சத்தத்திற்கு அளக்கச் சொல்லுகிறாயே, இன்னம் கடைபோணியாகவேயில்லை; தேவையானால் அரை அணாக் கொடு; ஒரு குவளை மோர் தருவேன்" என்றாள்.

"செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே சேக்கார
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே — முட்டிபுகும்
பார்ப்பாரகத்தை யெட்டிப்பாரோமே யெக்காலும்
காப்பாரே வேளாளர்காண்"

எனக் கம்பநாட்டாழ்வார் பாடிய பாட்டு சற்று ஞாபகத்திற்கு வந்தது. வரவே சரேலென்று வேளாளர் இல்லம் நாடிச் சென்றேன். அவ்வீட்டுத் தலைவர் தம் கழனிகளை உழுது பண்படுத்த கையில் ஏரைப் பிடித்து மாடுகளை ஓட்டிச் செல்லச் சித்தமாய் இருந்தனர். என் வரவைக் கண்டவுடன் அன்னவர் அவைகளை அங்கேயேவிட்டு வெகு பரபரப்புடனே தோட்டத்தில் நன்றாய்க் கனிந்த வாழைத்தாரைக் கொணர்ந்து மேழிபிடிக்கும் தமது கையால் மூன்று சீப்புப் பழத்தைக் கொடுத்தனர். அவரது மனைவி தன் நாயகன் குறிப்பையறிந்து ஒரு பாத்திரத்தில் பாலும் தட்டில் கொஞ்சம் சர்க்கரையும் என் முன்வைத்து அருந்தும்படி உள்ளன்போடு வேண்டினாள். தேவையென்று வந்தால் இல்லையென்று சொல்லாமல் தம்மாலியன்றவளவு கொடுத்து ஆதரிக்கின்ற குணம் யாருக்குத்தான் வரும்? அஃது இயற்கையாகவே ஒருவர்க்கு ஏற்படும். தானாகக் கனியாத பழத்தைத் தடிகொண்டடித்தால் கனியுமா?

"சித்திரமுங் கைப்பழக்கஞ் செந்தமிழு நாப்பழக்கம்
வைத்ததொரு கல்வி மனப்பழக்கம் — நித்தம்
நடையு நடைப்பழக்க நட்புந் தயையுங்
கொடையும் பிறவிக் குணம்" என்று ஔவைப் பிராட்டியார் கூறியதுபோல் ஈவிரக்கம் பச்சாத்தாபம் முதலிய அரும் பெருங் குணங்கள் பிறவியிலேயே ஏற்படக் கூடியவை. வேளாளர் மேழிபிடிக்குங் கையை வியந்து

"மேழிபிடிக்குங் கை வேல்வேந்தர் நோக்குங்கை
ஆழிதரித்தே யருளுங்கை — சூழ்வினையை
நீக்குங்கை யென்று நிலைக்குங்கை நீதி
காக்குங்கை காராளர் கை"

எனவும் கம்பர் பாடியதும் இவர்களுக்கே தகும்.

ஆணும் அவலம் பெண்ணும் பேதை.

திருவல்லிக்கேணியை யடைந்து சந்திரபுஷ்கரணியில் நீராடி எம்பெருமானின் சந்நிதி ஏகினேன். அங்கேயும் எனக்கு திவ்விய சேவை கிடைத்தது. பிறகு அருகேயுள்ள ஒரு கிரகத்தில் சற்று உட்கார்ந்து திருவாய்மொழி பிரபந்தத்தில் சில பாசுரங்களைப் பாடிக்கொண்டிருந்தேன். நான் உட்கார்ந்த வீடோ சுத்த ஆலைப் பந்தல். சூரியர் சந்திரர் சதாகாலம் அங்கு வாசம் பண்ணுகிறார்கள். அவ்வீட்டுத் தலைவர் பண்ணிவந்த பாவமோ அளவு சங்கையில்லையாம். எந்நேரமும் அவர் முகம் மூதேவி வாசமாயிருந்தது. ஆனால் சந்தான சம்பத்துக்குக் குறைவேயில்லை. தலைச்சம் பிள்ளைக்குக் குஷ்டரோகமாம்; மற்ற ஆறு பிள்ளைகளில் ஒருவன் ஊமை; இருவர் குருடர்; அவர்களது கண்கள் புடலம்பூவையொத்து பொட்டை விசலாய் விளங்கின; மற்றவன் பைத்தியம் பிடித்துக் கடைவீதிதோறும் திரிகிறானும்; அடுத்த குழந்தையோ திருட்டுக்கு கவமணி; காராக்கிரகப் பிரவேசம் அவனுக்குத் தண்ணீர் பட்டபாடு; நடுவில் கொஞ்ச காலம் சிறைவாசம் இல்லாமலிருந்தாலும்; மறுபடியும் அவன் அடியைப் பிடியடா பாரதபட்டா" எனக்கள்வர் கூட்டத்திற் சேர்ந்து திருட ஆரம்பம் பண்ணிவிட்டானும்; அவன் தம்பி மூடவன்; அன்றியும் பெருவயிறு படைத்தவன்; தகப்பன் ஓடியாடி சம்பாதிக்கிறதெல்லாம் அவன் கடைவாய்க்கே போதாவாம். மலைமுழுங்கி மஹாதேவனுக்குக் கதவு ஓர் அப்பளம். ஆகையால் இவன் தன் வீட்டில் சாப்பிட்டான கையோடே சத்திரம் சாவடி தேடிச் சென்று, இலவசச் சோற்றுக்குக் காகம்போல் காத்திருப்பான். எட்டாவது பெண் பிறப்பு. அது கன்னிகழிந்து எட்டிப் பார்த்தவிடம் குட்டிச் சுவராகப் போய்விடவே மொட்டைத்தலையும் முடடாக்கு சேலையுமாக அவள் போன மூன்றாம்நாளே பிறந்தவிடம் வந்து சேர்ந்தாளாம். இவர்களைப் பெற்ற தாய்தந்தையர் பண்ணிய பாவங்கள் தம் மக்கள் தலையிலேயே வந்து முடிந்தன. அதற்கு என்செய்வது! தாம்பும் அறுதல்; செம்பும் ஓட்டை; ஆன போனவழி பெண் போகிறதில்லை. மேலும் அம்மக்களைப் பெற்றவள் கணவனைத் துரும்பாக மதிப்பாள். எப்போது பார்த்தாலும் அவளது முகம் சிடுசிடுத்த வண்ணமாகவே யிருக்கும். கோபம் வந்தால் வேங்கைப்புலிபோல் பொரிபறக்க வெரிக்கப்

பார்ப்பாள். அவள் வாயைத் திறந்தாலோ கொள்ளிவாய்ப்
பிசாசை யொத்து வரம்புகடந்து வைவாள். அவள் வாய்க்குப்
பயந்தே ஒருவரும் கிட்ட வணுகுகிறதில்லை. மலைப்பாம்புபோல
தெருத்திண்ணையில் விழுந்துகிடப்பாள். புருடனைக் கண்டும் எழுந்
திருக்கவுமாட்டாள். மேலும்,

"ஐயருக் கமுதுபடை யென்றுவந்தாய் நீயு
    மாண்பிள்ளை யென்றெண்ணியோ
அரிசியெங்கே பானை சட்டியெங்கே யென்பள்
    அவள்சொன்ன வகைகளெல்லாம்
பையவே கொண்டுவந்தாலுஞ் சமைக்கப்
    படாதுதலை நோகுதென்று
பாயிற்கிடப்பள்சின மாயொன்று பேசிறுற்
    பாருனக் கேற்றபுத்தி
செய்யவல்லே னென்பள் சற்றடித்தால் நஞ்சு
    தின்கிறேன் கூகூவெனத்
தெருவிடுதோறு முறையிடுபெண்டி ருண்டெனிற்
    றீயகமன் வேறுமுண்டோ
வையகம் புகழ்சோலை மலையலங்காரனே
    மணவாள நாராயணன்
மனதிலுறை யலர்மேலு மங்கைமணவாளனே
    வரதவேங்கடராயனே"

என்று மணவாள நாராயண சதகத்தில் கூறியபடி கணவன்
தன் மனைவியை நோக்கி "வாரகவர் வந்திருக்கின்றார், அவரோ
பெரிய பாகவதர். மேலும் அவர் அன்னியருமல்லர் நமக்குக் கிட்
டிய உறவினர் ஆகின்றார். இன்றைக்கு நம்மகத்தில் அவருக்கு
அமுதுபடைக்க வேண்டும்" என்று சொல்ல, அதற்கு அவள்
"சரி சரி! உன் தொழிலுக்கு ஆரம்பித்தனையா? இதுவும் வேடி
க்கை தான்! தன்னைப் பெற்ற ஆத்தாள் கின்னிப்பிச்சை எடுக்
கிறாள் தம்பி கும்பகோணத்தில் கோதானம் பண்ணுகிறான் என்
பதுபோல், வீட்டிருப்பு அறியாத ஆண்பிள்ளையை வைத்துக்
கொண்டு என்னசெய்வேன்? அஞ்சு மூன்றும் அடுக்காய் இருக்
கால்தானே அறியாப் பெண்ணும் கறிசமைத்திடுவள்? அமுது
படைக்க அரிசி எங்கே? விறகு எங்கே? வெறுங்கையைக்
கொண்டு முழம்போடுவது எப்படி? என்று பதிலுரைப்பாள்.

அவளைப் பெண்டாகக் கொண்டவன் அப்படியே சகலமும் சேகரித்துக் கொடுத்தாலும் அப்பொழுதும் இவளுக்குச்சற்றேனும் சம்மதமில்லை. பின்னும் அவனை நோக்கி அரிசி ஆழாக்காலும் அடுப்புக்கட்டி மூன்று வேண்டாமா? சட்டியா? பானையா? ஒன்றுமில்லை. ஏனமில்லாமல் எதில் சமைக்கிறது? எப்படி பரிமாறுவேன்? என்பாள். அவைகளையும் உடனே அருவித்துக் கொடுத்து, சீக்கிரம் தளிகை ஆகட்டும் என வற்புறுத்தியும் அதற்கு அவள் “உனக்கு என்னவேலை? நன்றாய் அலைகிறாய்! வயிற்றை ஏற்றச் சால்போலக் குழையக் குழைய வைத்துக் கொண்டு தடிதண்டு சந்நியாசி யொருவன் திண்ணையில் வந்து உட்கார்ந்தால் அவன் உனக்கு என்ன உறவு? ஆச்சாளுக்குப் பீச்சான் மதினிக்கு உடன்பிறந்தான் நெல்லுக்குத்துக்காரிக்கு [illegible] உடன்பிறந்தான்” என்பதுபோல் வழியில் போகிறவன் வருகிறவன் எல்லாரும் உனக்குப் பந்து என்று சொல்லி அழைத்துவந்து அமுது படை என்கிறாயே? உனக்கு அழுவதல்லாமல் ஊருக்கும் அழுவா? என்னாலே சற்றும் ஆகாது; எனக்குத் தலைவலிக்கிறது என்று பாசாங்கு பண்ணுவாள். மீண்டும் அவளது கணவன் “ஆம் உனக்கு என்னகேடு? செக்குலக்கைபோல் இருக்கின்றாயே? கொட்டியத்தைப் பெருச்சாளிபோல் மூன்று வேளைக்கு ஆறுவேளை சாப்பிடவில்லையா? நீ என்ன செய்வாய்? உன்மேலில் குற்றமில்லை. நீரும் சோறும் தின்று நிழலில் படுத்தால் மலைக்கும் மலைக்கைசெரியுமல்லவா? என அதற்கு அவள் “சரிதான், எருதுநோய் காக்கைக்குத் தெரியுமா? எல்லாம் தனக்கு வந்தாலல்லவோ தெரியும். உன் சதையில் என்ன வாட்டம்! நீயும் ஒதிய மரம்போல் பருத்து, வைத்தகொண்டையையும் தாழ்வாயிறையும் படைத்திருக்கின்றாயே? வேலைக்கு போர் அத்தனை சாதம் விழுங்குவதில் குறைவில்லையே என்று சொல்லி பாயை விரித்து முக்காடிட்டுப் படுத்துக்கொள்வாளாம். உடனே கோபத்தினால் அந்தச் சண்டியை ஒரு தட்டுத்தட்ட அப்பெரி எழுந்து “ஓ, ஓ! சண்டாளா! என்னைக் கொலைசெய்யவா ஏற்பட்டாய்? உன்னாலானமட்டும் அடி, சும்மா கொல்லு, இனிமேல் நான் உயிரை வைத்துக்கொள்ளப் போகிறதில்லை. வைத்தக் காலைத் தின்றாவது பழிபோடுகிறேன் பார்” என்று தெருவிலே வந்து கூ கூ வென்று பெருங் கூச்சலிடத் தலைப்படுவாளாம்.

இவ்வாறெல்லாம் இவர்கள் நாயும் பூனையும்போல் ஒற்றுமையின்றி ஏறுமாறாகக் குடித்தனம் செய்து வந்தார்களாம். "நல்ல நாளிலேயே நாழிப்பால் கறக்கும் கன்று செத்தால் கலப்பால் கறக்குமா?" என்பதுபோல இவனது இல்லாள் திடமாகவிருக்கும் போதே வீட்டுவேலை பார்க்க வீண்வம்பு பேசி மூக்கால் அழுவாள். இப்பொழுது கேட்கவும் வேண்டுமா? அவளோ பூரண கர்ப்பிணி; பிரசவகாலம் இப்போதைக்கோ சற்று நேரத்திலோ வென இருக்கின்றதாம். பட்டகாலிலே படும் கெட்ட குடியே கெடும் என்பதற்கிணங்க,

"ஆவின மனைபொழிய இல்லம்வீழ
அகத்தடியாள் மெய்நோவ அடிமைசாவ
மாவீரம் போகுமென்று விதைகொண்டோட
வழியிலே கடன்காரர் மறித்துக் கொள்ளச்
சாவோலை கொண்டொருவ னெதிரேசெல்லத்
தள்ளவொண்ணா விருந்துவரச் சர்ப்பந் தீண்டக்
கோவேந்த ருழுதுண்ட கடமைகேட்கக்
குருக்களோ தட்சணைகள் கொடுவென்றாரே"

என அவளது கணவர் அன்று காலை தமக்குற்ற பற்பல இடையூறுகளை என்னிடம் சொல்லிக் குறைப்பட்டார். பின்னர் யானும் அவரை நோக்கி

நாப்பிளக்கப் பொய்யுரைத்து நவநிதியந் தேடி
நலமொன்றுமறியாத நாரியரைக் கூடிப்
பூப்பிளக்க வெழுகின்ற புற்றீசல்போலப்
புலபுலெனக் கலகலெனப் புதல்வர்களைப் பெறுவீர்
காப்பதற்கும் வகையறியீர் கைவிடவுமாட்டீர்
கவட்டுத் தொன்மரத் திடுக்கிற் காலைநுழைத்துக் கொண்டே
ஆப்பதனைப் பிடித்தசைத்த பேய்க்குரங்குபோல
அகப்பட்டீர் கிடந்துழல வகப்பட்டீரே.

எனப் பட்டணத்தடிகள் கூறியபடி இந்தச் சமுசாரசாகரத்தில் அகப்பட்டு விழிக்கின்றீரே என் செய்வது! எல்லாம் ஈசன் செயல்; அவனன்றி அணுவும் அசையாது. உலகத்தில் வினையில்லாதிருப்பவர் ஒருவருமில்லை. திருஷ்டாந்தமாக,

"பாலுக்குச் சர்க்கரை யில்லையென் பார்க்கும் பருக்கையற்ற
கூழுக்குப் போடவுப் பில்லையென் பார்க்குங் குற்றித்தைத்த
காலுக்குத் தோற்செருப் பில்லையென் பார்க்குங் கனகதண்டி
மேலுக்குப் பஞ்சணை யில்லையென் பார்க்கும் விசனமொன்றே."

தோட்டிமுதல் தொண்டைமான்வரையும் யாவர்க்கும் கவலை தானேயாகும். ஆங்காங்கு அளந்துதான் போட்டிருக்கின்றார் பகவான்.

திட்டையிலே யிருந்து மனத்துறவடைந்த பெரியோர்களிம லன்றோ, இட்டையிலே தொடுக்கு முத்திபெறுமளவும் பெரிய சுகங்கிடைக்குங் காம, வெட்டையிலே மதிமயங்கச் சிறுவருக்கு மணம்பேசி விரும்பித்தாலி, கட்டையிலே கொடுத்து நடுக்கட்டையிலே யிடத்திமட்டிக் கவலைதானே.

என தொப்பிலா மணிப்புலவர் பாடியருளியபடி கவலை யாரை விட்டது? நளமஹாராஜன், அரிச்சந்திரன், பஞ்சபாண்டவர் முதலானவர்கள்

விடங்கொண்ட மீனைப்போலும் வெந்தழல் மெழுகுபோலும்
படங்கொண்ட பாந்தள்வாயிற் பற்றிய தேரைபோலும்
திடங்கொண்ட ராமபாணஞ் செருக்களத் துற்றபோலும்
கடங்கொண்டார் நெஞ்சம்போலும் கலங்கினான் இலங்கைவேந்
[தன்.

என்றவண்ணம் கலங்கித் தத்தளிக்கவில்லையோ? பின்னர் ஸ்ரீமன் நாராயணன் அவர்களது இடர்களையெல்லாம் நீக்கி மோக்ஷ பதவியில் வைத்தனரன்றோ? மேலும் முதலைவாயில் அகப்பட்டு ஆதிமூலமே என்று கதறிய யானையை இரக்ஷித்ததுமில்லையா? கௌசிகமுனி வேள்வியைக் காத்து, மிதிலையிற் சிவனது வில்லை ஒடித்து, சீதையைத் திருமணமுடித்து, அயோத்திக்கு மீண்டுவரும்வழியிற் பரசுராமனை வென்று, வனத்தில் விராதன் தோளைச் சரித்து, கரதூஷணதிரிசிரரை அதமாக்கி, மாயமானைக் கொன்று, தாடகையைச் சங்கரித்து, சுபாகுவைக் கொன்று, கவந்தனை மாய்த்து, மராமரத்தைத் துளைத்து, வாலியை வதைத்து, சுக்கிரீவனுக்கு அரசளித்து, மகராட்சசனை மடித்து, கும்பகர்ணனைச் சேதித்து, மூலபலத்தை முடித்து, இராவணாதி ராட்சசர்களை யெல்லாம் கருவறுத்து, விபீஷணனுக்கு முடிசூட்

டிய லோககாரணனை ஸ்ரீராமசந்திர மூர்த்தியைத் தியானித்துப் போற்றுவையானால் சூரியனைக்கண்ட பனிபோல் உனக்குற்ற அபாயமெல்லாம் நீங்கி நீயும் உன் மக்களும் நலம்பெற்று சுகம் அடைவீர்கள்" எனத் தம்பதிகளை வெகுவாய்த் தேற்றியும் பின்னர் அவர்களுக்குப் பற்பல ஹிதோபதேசம் பண்ணியும் யான் ஊருக்குத் திரும்பலானேன். அவர்களும் அன்று தொட்டு ஒழுங்குபெற வாழ்ந்து ஈசுவரகடாக்ஷம் பெற்றார்கள்.

T. K. ஸ்ரீநிவாச அய்யங்கார்.

தந்தையற்ற இரு சகோதரர்கள்.

ஜட்கா வண்டிக்காரன் கையில் சவுக்கெடுத்தான். குதிரைகள் ஓட ஆரம்பித்தன. கட கட வென்ற சத்தத்துடன் வண்டியானது "பரீஸ்" பட்டணத்தை நோக்கி ஓடுகின்றது. வண்டிக்குள்ளே, பின்புறத்தில் ஒரு சிறு பையன் உட்கார்ந்திருக்கிறான்; மிகவும் எளியவன். கிழிந்துபோன உடைகள். வெளியில் குளிர்ந்த காற்று வீசுகின்றது. பனிக்காலம். பையனுடைய சரீரம் குளிரால் நடுங்குகின்றது. வண்டிக்குப் பின்னால், பாதையின்மீது ஒரு வாலிபன் நடந்து செல்கிறான். அறிவுள்ள முகத்தோடும், மென்மையான பார்வையோடும் விளங்குகிறான். குதிரைகள் ஓடுகின்றன; இவனும் ஓடுகிறான். அதனால் அவனுடைய நெற்றியிலிருந்து வேர்வை பெருகுகின்றது. வண்டிக்குள்ளிருக்கும் பையனை அடிக்கடி பார்த்துக்கொண்டே நடக்கிறான். அந்தப் பையனும் இவனைப் புன்சிரிப்போடு நோக்குகிறான். பையனுடைய அங்கங்கள் குளிரால் நடுங்குகிறதைப்பார்த்து வாலிபன் "லெஹாரேனே! உனக்குக் குளிர்கிறதல்லவா?" என்றான். "ஆம், மிஷேல், எனக்குக் குளிர்தான் பொறுக்க முடியவில்லை" என்றான் பையன். "இந்தா, இதைப் போர்த்துக்கொள். நான் நடக்கிறபடியால் எனக்குக் குளிரவில்லை" என்று சொல்லி வாலிபன் தனது உடையைக் கழற்றி, பையனிடம் எறிந்தான். அப்போது வண்டிக்குள்ளிருந்த பிரயாணிகளில் ஒருவன் பையனைப் பார்த்துச் சொன்னதாவது:"உன்மட்டில் அந்த வாலிபன் எவ்வளவு அன்பு செலுத்துகிறான்!

பையன்:-ஆம், நானும் அவனை மிகவும் பக்தியாக நேசிக்கிறேன். அவன் என்னுடைய பெரிய அண்ணனல்லவா?

பிரயாணி: அங்ஙனமா? ஏன் உன்னுடன் வண்டியில் ஏறாமல் அவன் இங்ஙனம் நடந்துவருகின்றான்?

பையன்:—ஏனா? வண்டிச்சத்தம் கொடுக்கப்பணமில்லை. தெரியவில்லையா? என்ன? நாங்கள் எளியவர்கள். எங்களுடைய தகப்பனார் இங்கே ஒரு கிராமத்திற்கு எங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்தார். வந்த இடத்தில் இறந்துவிட்டார். என்ன செய்கிறது? எங்களுடைய தாயார் பரீஸில் இருக்கிறாள். எங்களிடத்தில் உள்ளது 10 ரூபாய். இதைக்கொண்டு எங்ஙனமாயினும் பரீஸுக்குப் போய்விட்டால், எப்படியாவது பிழைக்கலாம்; தாயாரையும் காப்பாற்றலாம் என்று எண்ணி, மிகேல் பரீஸுக்குப்போக வண்டிச்சத்தம் என்னவென்று விசாரித்தான். ஒரு ஆளுக்குப் பத்துரூபாய் என்றேற்பட்டது. அந்தத் தொகைதான் எங்களிடத்திலுமிருந்தது. அதனால் "நீ ஏறிக்கொள், நான் நடந்து வருகிறேன்" என்று என் அண்ணன் சொன்னான். எனக்கு அது சம்மதமில்லை. நானும் நடந்து வருகிறதாகச் சொன்னேன். அதற்கு அவன் இணங்கவில்லை, எனக்கு நடக்கத் திராணி போதாது என்று சொல்லிவிட்டான்.

பிரயாணி: ஓ! உன் அண்ணன் ஒருதீரன், யோக்கியன். அப்போது வண்டியிலிருந்த வேறொரு பிரயாணி "அந்த வாலிபன் இந்தப் பனியில் எவ்வளவுதூரம் நடந்துவருவான்; களையினாலும், குளிரினாலும் இறந்துவிடுவானே" என்றான். அதற்கு வண்டிக்காரன் "வண்டிச்சத்தம் கொடுக்க சக்தியில்லாதவர்களையெல்லாம் நான் இனாமாக ஏற்றிக்கொள்வதென்றால், என்வண்டி போதாதே" என்று மறுமொழி சொன்னான்.

பிரயாணி: சரி; நாம் வண்டிக்குள் 10 பேர் இருக்கிறோம். தலைக்கு ஒரு ரூபாய் கொடுத்தால் சரிப்பட்டுவிடும். வண்டிக்காரரே! தயவுசெய்து உம்முடைய போர்வையை அந்த வாலிபனுக்குக் கொடும்.

எல்லாப் பிரயாணிகளும் இந்த உதாரமான அபிப்பிராயத்தை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். 10 ரூபாய்கள் வசூலாயின. வாலிபனைக் கூவி வண்டியில் ஏறிக்கொள்ளச் சொன்னார்கள். வாலிபனும் மிகவும் சந்தோஷமும், ஆச்சரியமு மடைந்தான்.

இங்ஙனம் தனது அண்ணனுக்காக இவ்வளவு சிரமம் எடுத்துக்கொண்ட பிரயாணிக்கு, பையன் ஒரு சங்கதிசொல்ல மறந்துவிட்டான். அதாவது "மிகேல்" ஒரு அன்பான சகோதரன் மாத்திரம் அன்று, பள்ளிப்பிள்ளைகளில் மிகவும் சிறந்தவன். அவனுடைய உபாத்தியாயர், அவனுடைய சுறுசுறுப்பையும் ஏற்றத்தையும் கண்டு, அவன்மட்டில் மிகவும் பிரியம் வைத்திருந்தார். அதனால் அவனுடைய தகப்பன் இறந்த உடனே, அவர் அவனுக்கு இனாமாகக் கல்வி கற்றுக்கொடுப்பதாக வாக்களித்தார். அது மிகேலுக்குச் சம்மதந்தான். ஆனால், 13 வயதுள்ள தனது சிறிய சகோதரனுடைய நினைப்பும், பாரிஸில் ஏழைமை ஸ்திதியில் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் தனது தாயாரின் ஞாபகமும் அவனுடைய கல்விக்குத் தடைகளாயின. அவன் குடும்பத்தில் மூத்தவனல்லவா? தகப்பனில்லாதபடியால், அவன்மீது குடும்ப பாரம் விழுந்தது. தகப்பனுக்குப் பின் தமையன். இது தெரிந்த விஷயம். சிறிதேனுந் தயங்காமல், மிகேல் குடும்பத்திற்காக தனக்குக் கல்விமீதுள்ள காதலை பலியிடத் துணிந்தான். பள்ளிக்கூடத்தைவிட்டு தனது சகோதரனைக் கூட்டிக்கொண்டு, பாரிஸுக்குப் புறப்பட்டான்.

இருவரும் அப்பெரும் பட்டணம் வந்து சேர்ந்தார்கள். மிகேல், தான் நினைத்ததுபோலவே தனது தாய் வறுமையினால் கஷ்டப்படுவதைக் கண்டான். அவளுக்குத் தேறுதல் சொல்லி, ஏதாவதொரு தொழில் செய்ய எண்ணங்கொண்டான். 'அவனுடைய தகப்பன் ஒரு சிற்பி. தான் கல்வெட்டும் தொழிலை ஏற்றுக்கொண்டான்.

இதுவரையில் புஸ்தகங்களின் ஏடுகளைத் திருப்புவதில் பழகின, ஓ இளங்கைகளே! இப்போது கடினமான கல்லில் வேலை செய்யப் பழகுங்கள். சாஸ்திரங்களை மேன்மேலும் கற்க விரும்பிய, இள அறிவே! படித்தவற்றை இந்தக் கடுமையான வேலையினால் மறந்து விடுவையோ? ஓ தீர மனமே! உன்னுடைய எக்கம் உனக்குக் கேட்டை விளைக்குமோ?

ஒருகாலும் இல்லை. எக்கத்திலேயே அந்த மனது மேன்மையடைந்தது; வறுமையை ஏற்றுக்கொண்டு, அதை வெல்லும் திறமையை அடையும்.

தந்தையற்ற குடும்பத்தைப் போஷிப்பதற்காக, மிஷேலின் கைகள் கல்லைப்போலிருக்கின்றன. அதனால் அவனுடைய புத்திக்கு வேலையில்லையென்று நினைக்கவேண்டாம். அவன் தனது பள்ளிக்கூடத்துப் புஸ்தகங்களையும், பாடக்குறிப்புகளையும் கைவிடவில்லை. அச்சிறு கல்தச்சனுடைய உடையின் பைகளைச் சோதித்தால் "கிரேக்" புஸ்தகமாவது, "லத்தீன்" பாஷைப் புஸ்தகமாவது நிச்சயமாய் அகப்படும்.

வேலை முடிந்த உடனே, எல்லாரும் சாப்பாட்டுக்குப் போய்விடுவார்கள். நமது மிஷேல் மாத்திரம் தங்கிவிடுவான். தான் பொளிந்த கல்லின்மீது உட்கார்ந்து, ஒரு கையில் ரொட்டித்துண்டும், இன்னொரு கையில் புஸ்தகமும் வைத்துக்கொண்டு காணப்படுவான். ரொட்டியைத் தின்றுகொண்டே படிப்பான். ஒரு வேலையினால் ஏற்பட்ட களையை மற்றொருவிதமான வேலையினால் தீர்த்துக்கொள்வான்.

அவன் இங்ஙனம் படிப்பதை ஒருநாள் ஒருகொல்லன் கண்டு பரிகாசம் செய்ய ஆரம்பித்தான். மற்றவர்களும் அவனைக் கேலி பண்ணத் தொடங்கி, அவனுக்குப் "பள்ளிக்கூடத்தான்" என்று பேர் வைத்தார்கள். ஒரு கல்தச்சன், ஓய்வு நேரங்களில் லத்தீன் பாஷை படிப்பது மிகவும் ஆச்சரியமல்லவா? அதைக்கண்டு மெச்சுவதைவிட்டு, கேலி பண்ணுதல் இழிவன்றோ? அதனால் மிஷேலுக்குக் கிஞ்சிற்றேனும் வருத்தமில்லை. அவனும் மற்றவர்களோடு சேர்ந்து சிரிப்பான். படிப்பதை நிறுத்தவில்லை. பகலில் போதுமான நேரம் கிடைக்காததால், இரவிலும் படிக்கத் தொடங்கினான்.

ஒருநாள் இங்ஙனம் அவன் வேலை செய்துகொண்டிருக்கும்போது, ஒருவன் அவனிடம் சென்று "என்ன செய்கிறாய்" என்றான்?

கல்தச்சன்:—"ஹோராஸ்" புஸ்தகத்தை மொழி பெயர்க்கிறேன், ஐயா.

அன்னியன்:—காண்பி, பார்ப்போம்.

மிஷேல்:—மொழி பெயர்ப்பைக் காண்பித்தான்.

அன்னியன்:—உன்னுடைய மொழி பெயர்ப்பு நன்றாக இருக்கின்றது; உனக்கு வயதென்ன?

கல்தச்சன்:-18 வயது, ஐயா.

அன்னியன்:-ஒருசேதி கேள்; "பள்ளிக்கூடத்தான்" என்று சில கொல்லர்கள் கேலியாகப் பேசிக்கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அந்தப் "பள்ளிக்கூடத்தானை" நேரில் பார்க்க எண்ணங்கொண்டேன். நீயோ புத்திசாலியாகவும், உழைப்பாளியாகவும் காணப்படுகிறாய். உன்னை என் மாணவனாக எடுத்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். உனக்குச் சம்மதமா? உன் தகப்பனைப் போல நானும் ஒரு சிற்பி. உன் குடும்பத்தை நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன். அதைப்பற்றின கவலை உனக்கு வேண்டாம்.

மிஷேல்:— அந்தச் சிற்பியின் மாணவனுய் விட்டான். அந்தச்சிற்பியும் தனது புதிய மாணவனைத் தன்னுடைய வேலைகளில் சேர்த்துக்கொண்டான். ஆயினும் பழைய கல்தச்சன் "ஹொராஸ்" புஸ்தகத்தைக் கைவிடவில்லை. தனது ஓய்வு நேரங்களைக் காவியத்திலும், பாஷா விருத்தியிலுமே கழித்து வந்தான். கடைசியில், "பிரெஞ்சு பாஷா சங்கத்தின்" ஓர் அங்கத்தினனுகி 1797 இல் இறந்தான்.

இறக்கிறதற்குமுன், தன்னைக் காப்பாற்றின பெரிய மனிதன் பேரனை, தனது பிள்ளையைப்போல வளர்த்து, அவனுக்குக் கல்வி கற்பித்து வந்தான். அச்சிறுவன் தான் பிற்காலத்தில் மிகவும் பிரக்யாதிபெற்ற, ஓவியர் சிரோமணியான, "டேவிட்" என்ற சித்திர சாஸ்திரி.

N. சுப்பிரமணிய அய்யர்,

24-12-16. புதுவை.

ஆகாதாரம்.

வாய்வு.

(முன் தொடர்ச்சி)

சுத்தமான வாயுவை உட்கொள்ளுவதனுல், அதன் ஒரு பாகமாகிய பிராண வாயு நமது சரீரத்திலுள்ள பலவகை விஷமுள்ள கழிவுப் பதார்த்தங்களோடு சேர்ந்து அவற்றை யெல்லாம் எரித்துப் பின்னர் கரி அமில வாயுவாக மாறி வெளியே வந்து விடுகின்றது. தேகாரோக்யத்திற்கு வேண்டிய அளவான சுத்த வாயுவை யுட் கொள்ளவிரும்புவோமாயின், நமது தேகத்தி

றுள்ள கழிவுப் பதார்த்தங்களில் ஒரு பாகம் தேகத்திலேயே தங்கி விடும்; அதனால் தேகத்தில் புதிதாகச் சேரவேண்டிய பதார்த்தங்களுக்குக் கிஞ்சிற்றிடையூறுண்டாகின்றது. இது காரணமாகச் சுத்த வாயுவை யுட்கொள்ளாதவர்கட்குத் தீவிரமான பசி உண்டாகமாட்டாது. அதனால் ஆகாரத்தின் மீது அரோசிகம் உண்டாகும்; தேகத்திலும், மனத்திலும் அசதியும், சோர்வு முண்டாம். இக்காரணத்தினாற்றான் வீட்டிற்குள்ளேயே யிருந்து தேகப் பயிற்சி செய்யாமலும், சுத்த வாயுவை யுட்கொள்ளாமலு மிருக்கும் தனவான்கள் சதா நோயாளிகளாக விருக்கின்றார்கள்; பரந்த விடங்களிலிருந்து, சுத்த வாயுவை யுட்கொண்டு, மிகு கஷ்டமான கூலிவேலை செய்து வரும் கூலியாட்கள் திடசரீரராயும், சுக ஜீவிகளாயுமிருக்கின்றனர். ஒரு நாள் முழுதும் உழைத்து வரும் கூலியாட்கள் சுத்த வாயுவை யுட்கொள்வதனாலும், அதிக தேகப் பயிற்சி செய்வதனாலும் அவர்களுடைய தேகம் உறுதியுள்ளதாய் எத்தக் குளிரையும், காற்றையும், தாங்கும் சக்தியுடையதாய் விடுகின்றது; அவர்கள் எவ்வளவுகெட்ட அசுத்தமான உணவை உண்டபோதிலும், அவர்களுடைய ஜீரணக் கருவிகள் பல முள்ளனவாயிருக்கின்றமையின், அந்த அசுத்தமான உணவிலிருக்கும் சத்தைக் கிஞ்சித்தும் விடாமல் ஜீரணித்து அவர்களுடைய தேகத்தை வளர்த்துப் புஷ்டியாக்கும். தனவானுடைய தேகமோ, வீட்டிலிருக்கும் அசுத்தமான வாயுவினாலும், தேகப் பயிற்சி யின்மையினாலும், உறுதியற்று திடமற்றிருக்கின்றது; அதனால் அது அற்பக் குளிரையும், காற்றையும் சகிக்கும் சக்தி யுடையதாகவில்லை; தனவான்களுடைய ஜீரணக் கருவிகளும் பலவீன முடையனவாயிருக்கின்றமையின், அவை சுத்தமான உணவுகளிலுள்ள சாரத்தைக் கிரகிக்கும் சக்தியுள்ளனவாகவில்லை; அதனால் தனவான்கள் சத்தான உணவுகளை உண்டபோதிலும், அவர்களுடைய தேகம் திடமும் சுகமுமுள்ளனவாயில்லை.

அசுத்தமான வாயு பரவியிருக்கு மிடங்களில் வாசஞ் செய்து, வெளியிற் சென்று தேகப்பயிற்சி செய்த மனிதர்களுக்குள் மதுபான வழக்கம் அதிகமாக விருக்கும். சுத்த வாயு மனிதனுக்குச் சுகத்தையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்குவதனால் மனிதர் தத்தமக்குரிய வேலைகளை வருத்தமின்றிச் செய்வதற்குச் சக்தி யுள்ளவர்களாக விருக்கின்றார்கள்.

சுதேச வைத்யம்.

நமது தேகத்தில் உள்ள அவயவங்கள் முறை பிறழ்ந்து நடப்பதனால் நாம் நோய்க்குள்ளாகின்றோம். அந்த நோயைத் தீர்த்துக்கொள்வதற்கேற்ற உபாயங்களைப் போதிப்பதே வைத்தியமாம். சரீரம் பல அவயவங்கள் சேர்ந்த ஒரு பிண்டமாகலால், அஃது, ஒரு யந்திரம் அடிக்கடி அதன் கருவிகள் கெடுவதனால் பழுதுறுவதுபோல, அவயவங்கள் கெடுவதனால் நோய்களையடைகின்றது. சரீரம் நோயினால் மெலிந்து திடங்குன்றுமாயின், அதன் முக்ய அம்சமும் அதனை இயக்குவதுமாகிய உயிரும் ஆயாசம் மேலிடுகின்றது. பிராணாபாயம் நேருமாயின் சரீரம் அழிகின்றது. ஆதலினால், நம்மனோர் ஒவ்வொருவர்க்கும் வைத்யமென்பது வாழ்க்கைக்குரிய இன்றியமையாத ஸாதனமாகின்றது. “நோயற்ற வாழ்வே குறைவற்ற செல்வம்” என்னும் பழமொழியுங் காண்க. நோய் என்னும் பகைவன் கையிற் சிக்கிய ஒருவன் உலகத்தில் வாழ்வதினும் உயிர்விடுவது மேலாகும். பிணியுள்ளார்க்கு இவ்வுலகில் செல்வத்தாலேனும் மற்றும் பெண்டு பிள்ளைகளாலேனும், உலகத்துள்ள பொருள்களாலேனும் சுகம் கிடைக்குமா? அவர்களுக்கு இவையெல்லாம் கண்ணாற் காணவும் வெறுப்பைக் கொடுப்பனவாமன்றோ?

ஆகவே, நோய்கள் அணுகியவிடத்து அவற்றைக்களைந்து சுகங்கொடுக்கத்தக்க சாதனமாகிய வைத்யத்தைத் தம்மவர்கள் கைசோரவிடுவது பெரிதும் விசனிக்கத்தக்கதும் அறிவீனமுமாகுமன்றோ? இந்த வைத்யம் நம் தேயத்தவரால் அனுஷ்டிக்கப்பட்டுவந்த முறை அஷ்டாங்கமமும், மந்த்ரம், யோகம், ஞானம் முதலியவற்றைச் சாதகமாகக் கொண்டதாகும். இதனை வடநூலார் ஆயுர்வேதம், தநுர்வேதம், காந்தர்வ வேதம், அர்த்தசாஸ்திரம் என்பன வேதத்தின் உபவேதங்களென்று கூறப்படுகின்றன. ஆகவே ஆயுர்வேதம் என்னும் வைத்யமும் வேதமென்பது விளக்கமாகிறது.

இனிவேதமென்பதென்ன என்று ஆராய்வோம். வேதம் என்பது கர்மாநுசாரப்படி புவியிலிருக்கும் ஜீவர்கள், அறிவின் அபிவிருத்தி யடை[illegible] பொருட்டு ஸ்ரீ [illegible] களிடத்துக்கொண்ட கருணையினால் தாமே திருவாய் மலர்ந்தரு

ளிய தெய்வீக ஞானம். இது ஆதியந்த மற்றது. தெய்வமென்பது எப்போதுண்டாயிற்று? அதன் மூலமென்ன? என்று விசாரிக்கின், அஃது எங்ஙனம் நமக்குப் புலப்படாதிருக்கின்றதோ அங்ஙனமே வேதமுமாகும். வேதங்கூறும் விதிவிலக்குகளை யறிந்து நடந்து பேரறிவு கைவரப்பெற்றவரே முக்தியென்னும் இன்பத்தை யடைகின்றனர். இது விரிக்கிற்பெருகும்.

இப்போது நாம் வேதமென்பது இத்தன்மைத்தென்று கூறியதுமன்றி ஆயுள்வேதம் என்பது உபவேதமென்றோம். கடவுள் செய்யும் அரியபெரிய செய்கைகளை அவரது அம்சமாக விளங்கும் மகனீயர்களும் செய்வர் என்பது ஆஸ்திகோத்தமர்களாகிய நாம் அநுபவத்திலும் நூற்கள் மூலமாகவும் கண்டும் படித்து மறிந்ததேயாகும். கடவுளின் செய்கையைச் செய்யக் கடவுளின் அம்சமுடையார்க்குங் கூடுமன்றோ.

வேதம் எதை நமக்குத் தருகின்றது? நித்யாநித்ய வஸ்து விவேகமாகிய பேரறிவை யளிக்கின்றது. அதனால் உலகபந்தமென்னும் கொடிய நோயொழிந்து நாம் முக்தியென்னும் பரமபதத்தை யடைகின்றோம். வைத்யம் என்னும் ஆயுர்வேதமோவெனின், அது உலகத்திலுள்ள பதார்த்தங்களின் குணங்களை உணர்த்துகின்றது; அல்லாமலும் அவற்றை நாம் நோய்க்குத் தக்கபடி உபயோகிப்பதையும் போதிக்கின்றது; ஆகவே அது கொண்டு நாம் சரீரத்தின் வாதபித்த ச்லேஷ்மங்களின் மாறுபாடுகளினால் நேரிடும் நோய்களைக் களைந்து சுகத்தை யடைகின்றோம். ஆகவே, வேதம் பரமோத்தமமானதாம் அழிவற்றதாமான சுகத்தையும், ஆயுர்வேதம் சரீரசுகத்தையும் தருகின்றன. இதனால் ஆயுர்வேதம் வேதத்தின் தன்மையை ஒருவாறு விளக்கி நிற்பதென்பது பெறப்படுகின்றது. அல்லாமலும், கவனிப்பின் சரீரசுகமில்லையாயின் நாம் வேதத்தை யோதியுணர்வதும், உணர்ந்தவாறொழுகுவதும் கூடாமையென்பது மலைவிளக்காகும். இதனால் இகபரசுக பிராப்திற்கும் சரீரசுகமே முக்கிய காரணமாகின்றது. இகபரசுகத்திற்கு முக்கிய காரணமாகிய சரீரசுகத்தைத் தருவது ஆயுள் வேதமாகின்றமையினாலே தான், காயசித்தி யடைந்து அருந்தவம் புரிந்து அரன் திருவடிசேர முயலும் யோகிகளும் சித்தர்களும் தமக்கு வைத்யத்தை யாதாரமாகக் கொண்டு, அதனைப் பரிசீலனைசெய்து, போதுமான மருந்துக

ளைக் கண்டுபிடித்துத் தாமுண்டு அநுபவித்த மகான்களாதலால், அவர்கள் உலகின்மீது கொண்ட கருணையினால் பரமசிவன் வேதத்தை யருளியவாறு தமதநுபவத்தை நமக்குதவி யுள்ளார். ஆகவே, நமது வைத்யம் ஆங்கிலேயர்களுடைய வைத்யம்போலக் கேவலம் படிப்பினால் மட்டும் வெளிவந்ததல்ல வென்றாயிற்று. யோகிகள், முதலில் தாம் சரீரகத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வைத்யத்தைப் பரிசீலனை செய்துகொண்டு பின்னர்ச் சரீர சித்தி யடைதற்கு யோகத்தை யப்பியசிக்கின்றனர். இதிலொரு இரகச்யம் கவனிக்கத்தக்கது.

வைத்தியம் சரீரத்தின்கண் பொருந்தியுள்ள அவயவங்களை யுணர்த்தி அவற்றின் பாகுபாடுகளையும் அவை கெட்டவிடத்துச் சீர்திருத்தும் வழியையும் நமக்குப் போதிப்பதாம். யோகம், சரீரத்தினுட் பொருந்தியுள்ள இடகலை, பிங்கலை, சுழுமுனை முதலிய நாடிகள் ஆதாரமண்டலங்கள், அங்கங்குள்ள தெய்வங்கள், அவற்றிற்குரிய யந்த்ர, மந்த்ரங்கள் முதலியவற்றையும், பிராணன், மனம், ஜீவன் முதலியவற்றையும் செவ்வனே விளக்குவதாம். ஆகவே, இவ்விரண்டிற்கும் சம்பந்தமுண்டாயிருக்கின்றது. இவ்வாறே மந்த்ரமும் இவ்விரண்டற்கும் உதவியாக நிற்கின்றது. வைத்திய வழியில் தீராத நோய்களை மாந்திரீக மூலமாகத் தீர்ப்பதைப் பார்க்கின்றோம். யோகமும் மந்திரத்தையே அநுஸரித்து நிற்பதாம்.

ஆசிரியர்களே!

இப்படிப்பட்ட பெருமையுடையது நமது வைத்யம். நம்முடைய வைத்தியத்தை எங்கிருந்த போதிலும் நாம் செய்யக்கூடும்; மலையிலும் காட்டிலுங்கூடச் செய்யலாம். ஆங்கில வைத்யம் அப்படியல்ல. அது இங்கிலாந்திலிருந்து மருந்து வரவில்லையாயின், "இல்லையாம். அன்றி, மருந்து கடைகள் இல்லாத ஊரிலும் இடத்திலும் அவ்வைத்தியர்கள், எம்மால் இங்கொன்றும் முடியாதென்று கூறவேண்டியவர்களேயாவர். அநேகமாக நமது வைத்தியர்கள், மாந்திரீகம், ஜோதிடம், யோகம் முதலியன பயின்றவர்களாகவே யிருக்கின்றனர். இதனால் அவர்கள் ஒன்றை யறுத்டித்துப் பேரும்புகழும் பெற்று விளக்கினரென்பது எல்லோருமறிந்ததே. இப்படிப்பட்ட வைத்யம் இப்போது கையாண்டு பயன் பெறுவாரற்றுக் கிடப்பது நம்நாட்டுக்குப் பெருங் கேட்டைத் தருவதேயாமன்றோ?

பொருள் படைத்தோர்க்குப் பணமே மருந்தாகையினால், அவர்கட்கு நம் வைத்தியத்தைப்பற்றிச் சிந்தை செலுத்தவேண்டிய அவசியமில்லை; ஏழைகளுக்குப் பாடே கஷ்டமாகின்றது. ஒரு அறுகம் புல்லில் அளவற்ற நோய்களைக் குணப்படுத்திக் கொள்ளத்தக்க முறைகள் நம்வைத்யத்திலிருக்க, அதனைப் புறக்கணித்து ஆங்கிலங்கற்ற டாம்பீகர்களுடைய வழியையநுஸரித்து ஏழைகளும் கெடுவதென்றால், இது மதியீனமல்லாமல் வேறென்னும்?

கடைசியாக நாம் கூறுவதொன்றுண்டு—ஸ்திரீகள் கர்ப்பவதியாவார்களாயின், அவர்கள் பிரஸவித்துக் குழந்தைக்குத் தாயாவது மறுபிறவியேயன்றோ? அது ஸம்பந்தமாய் விசேஷக் கவனஞ் செலுத்தவேண்டியது ஆடவர்க்கேற்ற பெருங்கடமையன்றோ? இதனை மறப்பதுபோற் பெருங்கேடு அருவதுண்டோ உலகத்தில்? இதற்கு நாம் செய்யவேண்டியது என்னவெனின் ஸ்திரீகளுக்கு அந்தச் சாஸ்திரப்பயிற்சி ஏற்படுமாறுசெய்து அவர்கள் அந்த வைத்தியத் தொழிலைக் கையாண்டுவரப் பழக்க வேண்டியதேயாகும். வீணே அவர்கட்கு பாட்டும் கூத்தும் போலிப்படிப்பும் கற்றுக்கொடுத்து அவர்களையும் தேசத்தையும் நாசஞ் செய்வதைவிட, இந்த வைத்யத்தை விளக்கவைப்பது மேன்மையன்றோ? இதற்குரிய வைத்ய முறைகள் அளவற்றன; அவை நம் வைத்தியநூல்களிற் காணப்படுகின்றன. அவையெல்லாம் கையாடுபவரில்லாமற் கெடுகின்றன.

ஆஸ்திகோத்தமர்களே!—நம்மவர்கள் தெய்வ நம்பிக்கையுடையவர்களாதலின், அவர்கள் முறையை மற்றவர்கள் அநுசரித்து நமது வைத்தியத்தைக் கற்றுத் தெய்வ நம்பிக்கையோடு வைத்யஞ்செய்வார்களாயின், பெரும்பயன் பெறுவார்களென்பது திண்ணம். வைத்யத்தினால் உலகம் நன்மையடையும் என்பது அநுபவத்தில் விளங்குவதாதலினால், ஒவ்வொருவரும் நல்ல அநுபவத்தைத் தமது குரு உபதேசித்த வழியில் நின்று ஓங்கும்படி செய்து நன்மையடைய முயற்சிசெய்ய வேண்டுமென்பதை நன்கறிவார்களாக.

திரு-அ-சுப்ரமண்ய பாரதியார்,
சென்னை.

தத்துவ போதினி.

நினைத்தகாரியம் ஜயமாகுமா? எப்படி?

இதைப்பற்றி ஜோஸ்யன் கேட்க வேண்டுமோ? வேண்டாம். ஏன்?

(1) உன்னை உண்மையாக நம்பினவர்களுக்கு உதவிசெய்.

(2) உன்னையே சரணமாக அடைந்தவர்களுக்கு உதவிசெய்.

(3) உனக்குச் சிறிதேனும் ஞானம்வரும்படி படிப்பித்தவர்-சிறியர்-பெரியர் யாராயினும் அவர்களுடைய வறுமையைத்தீர்.

(4) உன்பொருளைக்கொண்டு தர்மஞ்செய். பிறர்பொருளைக் கொண்டு தர்மஞ் செய்யாதே. அப்படிச்செய்தால் அந்தத் தர்மம் உனக்கு விபரீதபலனைத்தரும். உண்மையான ஏழைக்கு இரங்கு, உதவு.

(5) அன்போடு செல்வாக்கிருக்குங்கால் - உனது ஐம்பொறிகளும் நல்லநிலைமையிலிருக்கும்போது யாருக்கும் வாக்ஞாயஞ் செய்யப் பின்வாங்காதே. நடமாடுங்கோயில் ஜீவர்களே. சரீரமே ஆலயம். ஆத்மாவே சிவலிங்கம். சேதனத்தின் மூலமாய் தர்ம அட்டமதித்து அறஞ்செய். அன்புடன்செய். நீநினைத்தது ஜெயம். ஒன்று ஆயிரம் பலன்தரும்.

(இயற்கையற்புதங்கள்.)

(1) மனம் இருப்பவனுக்குப் பணமும், பணமிருப்பவர்க்குத் தாராளமான மனமும் இருப்பதில்லை.

(2) பண்டிதனிடம் குணமில்லை. குணவானிடம் படிப்பில்லை.

(3) ரூபமுள்ள பெண்கள் பாலிய விதவைகளாகின்றனர். விகாரரூபமும் கொடிய குணமும் வாய்ந்தவன் நெடுநாள் மனித சமூகத்தின் தலைமை வகித்து அதிகாரஞ் செலுத்துகிறான்.

(4) நல்ல பணம் செலவாகிவிடுகிறது. செல்லாப்பணம் பெட்டியிலேயே தங்கி விடுகிறது. அதுபோல் நல்ல மனிதர்கள் சீக்கிரம் நமனுலகு நாடுகின்றனர். பரோபகாரமற்ற மனிதர் பலர் சிரஞ்சீவிப்பட்டம் பெறுகின்றனர். "ஓபிரம! கெட்ட நகைகளையழித்து நல்லநகை செய்வதா? அல்லது நல்ல நகைகளை எடுத்தெறிந்து விட்டுக் கனிமகள் அணிகளைக் காதில் பூணுவதா?"

(5) உண்மையான பொருள்களை நாம் பார்க்க விரும்புவதில்லை. போலிகளைப்பார்க்க நமது மனம் மிகவும் விரும்புகின்றது; உண்மையான நமது புராதன சாஸ்திரப்பொருள்கள் நமக்குக் கசப்பாகவும், ஆங்கிலேயர் எழுதிய-விபரீதப் பொருள்கள் வேதவாக்காகவும் மாறிவிட்டன.

(6) மனிதன் - ஜடத்தை நேசிக்கின்றான் - சோதிக்கின்றான் - களிக்கின்றான். சேதனப்பொருளை ஒருவரும் அதிகமாகச் சோதிக்கக்காணோம்; நேசிக்கக்காணோம்; உண்மையைக்கண்டு களிக்கக்காணோம்; உலகத்திற்கு உண்மைகளைத் தெரிவிக்கக்காணோம். இவை பிரஹ்மாவின் இயற்கை யற்புதமல்லவா ?

T. K. இராமபத்ர சர்மா.

மாமிச போஜன விலக்கு.

ஒரு வேண்டுகோள்.

இங்கிலாந்தில் வாரத்தில் ஒருநாள் மாமிசபோஜனம் செய்வது தடுக்கப்படப் போகின்றது.

ஜெர்மனியில் வாரத்தில் இரண்டு நாள் மாமிசம் விற்றல் கூடாதென்று தடுக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

ஜெர்மனியும், இங்கிலாந்தும் மாமிசபோஜனத்தை விலக்க முற்பட்டிருக்கின்றன. இந்தத் தேசங்களில் மாமிச போஜன விலக்குச் சங்கங்கள் பற்பலவாக ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அநேகமாயிர ஐரோப்பியர் மாமிசபோஜனத்தை முற்றும் விட்டிருக்கின்றனர்.

மைசூர் ராஜ்யத்திலுள்ள இரண்டு ஜெயில்களில் கடுங்காவற்றண்டனை யனுபவிக்கும் கைதிகளுக்கு மைசூர்க் கவர்ன்மெண்டார் சென்ற வருடத்தில் பரீக்ஷார்த்தமாக மாமிச உணவு கொடுப்பதை விலக்கி மரக்கறி உணவைக் கொடுத்து வந்தனர். அதனால் கைதிகட்குச் சரீரசுகம் உண்டானதுமன்றி ஜெயிலின் செலவும் குறைந்ததென்று மைசூர் ஜெயில் இன்ஸ்பெக்டர் ஜெனரல் டாக்டர் ஸ்மித் கூறுகின்றார்.

டிசம்பர் மாதத்தில் நடைபெற்ற காங்கிரஸ் உபசாலைக்கமிட்டியார் மாமிசபோஜனத்திற்கு இரண்டு ரூபாய் வீதமும், மரக்கறி

உணவிற்கு $1\frac{1}{2}$ ரூபாய் வீதமும் திட்டம் செய்திருந்தனர். இதனால் மரக்கறி உணவிற்குச் செய்யும் செலவிலும், மாமிச உணவிற்குச் செய்யும் செலவு அதிகமாமென்று தெரிகின்றது.

சுகாதார விதியை யநுசரித்தும் மாமிசமுண்பது பல வியாதிகளையுண்டாக்குவதற்குக் காரணமாயிருக்கின்றதென்று இங்கிலீஷ் டாக்டர்கள் அபிப்பிராயப் படுகின்றனர். கால் நடைகட்குத் தொண்டைநோய், கால்கோமாரி, வாய்கோமாரி, காம், க்ஷயம் முதலிய நோய்கள் வருகின்றன. இவ்வாறு நோய் கொண்டுள்ள மிருகங்களையும் ஜனங்கள் கொன்று தின்கின்றனர். இதனாலும் மனிதர்கட்கு நோய்மிகுதியும் உண்டாகின்றது; அதனால் ஜனங்களுள் பலர் மரண மடைகின்றனர்.

மாமிச பட்சணிகளாகவே யிருக்கும் ஜெர்மானியரும், ஆங்கிலேயரும் மாமிச பட்சணத்தை முற்றும் ஒழித்துவிட வாரத்தில் சிலநாட்களில் ஏற்பாடு செய்திருக்கின்றனமையினாலும், மாமிச போஜன முண்பது கொலைக்கும், மதுபானத்திற்கும், சுகாதாரத்தின் கெடுதிக்கும், அநாசாரத்திற்கும், அநாகரிகத்திற்கும், அதிகச் செலவிற்கும் காரணமாயிருப்பதினாலும், இந்தியாவிலும் வாரத்தில் 2-3 நாட்களில் மாமிசம் விற்பது நிறுத்தப்பட வேண்டுமென்றும், இந்தியாவிலுள்ள ஜெயில்களிலெல்லாம் கைதிகட்கு மாமிச உணவு கொடுப்பது நிறுத்தப்படுதல் வேண்டுமென்றும், அவ்வாறு செய்வதால் ஜெயில் நிர்வாகச் செலவு குறைவாகுமென்றும், இந்தியாவிலுள்ள கலாசாலைகளிலெல்லாம் மரக்கறி உணவின் விசேஷத்தைப்பற்றியும், மரக்கறி உணவினால் சுகாதாரமும், மதுபான விலக்கும், குடும்பச்செலவு குறைவாகுமென்பதுபற்றியும் மாணவர்கட்கும், போதனை செய்தல் வேண்டுமென்றும், ஸ்ரீமான் லப்ஷங்கர் லட்சுமிதாசரவர்கள் கவர்ன்மெண்டாருக்கு விண்ணப்பஞ் செய்திருக்கின்றார். இந்த விண்ணப்பத்தைக் கவர்ன்மெண்டார் ஏற்றுக்கொண்டால், கவர்ன்மெண்டாருக்குக் கோடிக்கணக்கான பணம் மீதப்பட்டுக் கிடைக்குமென்றும், பிரிட்டிஷ் குடிகள் இப்போதிருப்பதினும் அதிக சுகாதாரமுடையவர்களாக வாழ்வார்களென்றும், அது மதுபான விலக்கிற்குப் பெரிய அஸ்திவாரமாகுமென்றும் அவர் கூறுகின்றார். அவர் கூறுவது உண்மையேயாம். ஆனால் அவர் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி நடக்கும் அதிகாரமுள்ளவர்கள் யாரிருக்கின்றனர்?

யுத்தம்.

இப்போது ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் நடக்கும் யுத்தம், அங்கு மழையும், பனியும் அதிகமாகப் பெய்வதால், தீவிரமாக நடக்கவில்லை. ரோமேனியாவில் மாத்திரம் ஜெர்மானியர் பெரும் பிரயத்தனஞ் செய்து வருகின்றனர். மழைக்காலம் கழிந்ததும் தீவிரமான சண்டை நடக்கப்போகின்றது. மழைக்காலம் முடிவதற்கு முன்னர் ஜெர்மானியர் சமாதானத்தை முடித்துவிட வேண்டுமென்று, அதைப்பற்றி மிகுதியும் ஊக்கமுடையவராயிருக்கின்றனர்.

(இதுகாறும் தமிழில் வெளிவராதது).

ஸ்வாமி விவேகாநந்தர்

இராஜயோகம்.

(தமிழ் மொழிபெயர்ப்பு)

இது உயர்ந்த கிளேஸ் கடுதாசியில் கிரவுன் 16 பக்க அளவில் 141 பக்கங் கொண்டது. ஸ்வாமிகளின் ஹாப்டோன் படத்துடன் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றது. அணா பன்னிரண்டு.

1893-வது வருஷம் அமெரிக்காவில் சிக்காகோ நகரத்திற் கூடிய அதிமகத்தான மதப்பிரதிநிதி மகாசபை முடிந்த பின்னர் அவ்விடங்களில் ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் சஞ்சாரஞ் செய்திருந்தபோது, "இராஜயோக"த்தைப் பற்றி ஆங்கில பாஷையில் ஸ்வாமிகள் செய்த எட்டு உபந்நியாசங்கள் இதிலடங்கி யிருக்கின்றன. இந்நூலானது இதுகாறும் எவராலும் தமிழ் பாஷையில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடப்பட்டதே யில்லை. ஸ்வாமி விவேகாநந்தர் இதில் குருமுகமாக அறியவேண்டிய பல உண்மைகளை விளக்கமாகக் கூறி யிருக்கின்றாராதலின் ராஜயோக மார்க்கத்தை யநுஷ்டிக்க விரும்புவோர்க்கு இந்நூல் மிகு உபயோகமாகும். இது கோவிலூர் மடாலயம் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண ஸ்வாமிகளவர்களால் மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதில் அடியிற் குறிப்பிட்ட எட்டு உபந்யாசங்களடங்கி யிருக்கின்றன.

அவதாரிகை	அத்யாத்மப் பிராண நியமனம்
முதற் சோபானங்கள்	பிரத்தியாகாரம் — தாரணை
பிராணன்	தியான - ஸமாதி
அத்யாத்மப் பிராணன்	ராஜயோகச் சுருக்கம்.